

ANUL LXXXI

Nr. 21

22 — 28 MAI

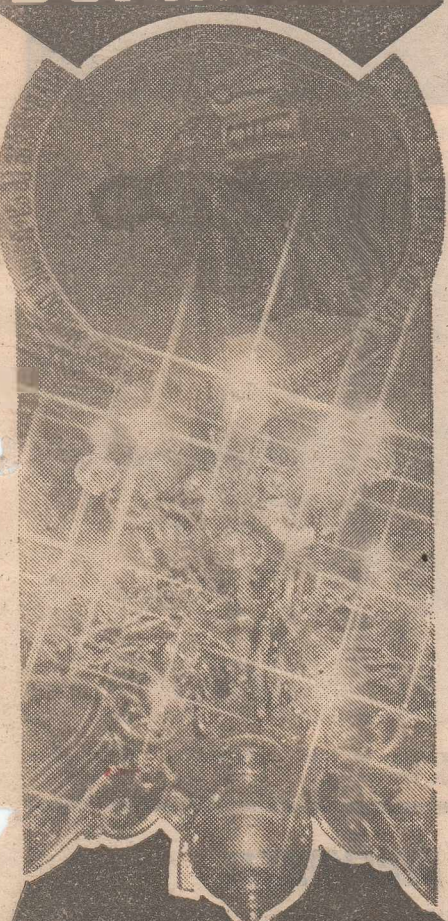
1991 - BUCUREȘTI

SALA
DE
LECTURĂ

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

DUMNEZEU

A MURIT?

pag. 4-5

In orice partid, omul de talent, la urma-urmei, e acceptat dacă se mulțumește cu roluri de mina a doua. E maximum de concesiune pe care mediocritatea o poate face superiorității.

CONSTANTIN BANU,

Director fondator
al Revistei Flacăra

ÎNJUNGHIAȚI CU SÎNGE RECE

pag
8

PEȘCHEȘURILE ANEI MUREȘAN

pag
9

Uciderea lui Dumnezeu s-a încercat timp de 45 de ani. Fără succes. Tinerii L-au simțit pe Dumnezeu. Acum trebuie ajutați să-L cunoască.

Pe prostituate

NU LE

IARTĂ

NIMENI

pag.
8

CE ȘTIM DESPRE

pag. 10

TRANSSEXUALI?

Urmează explozia?

Nemulțumirile, confuzia, violența se acumulează într-un ritm care nu poate lăsa indiferent pe nimeni. Se incendiază din nou casele țiganilor (după ce unul dintre ei scosese șiful, e drept) în zona fierbinte a Bolintinului. În Maramureș, sînt blocate șoselele. Primul-ministru e huiduit la o mare întreprindere bucureșteană apreciată a fi un fief electoral al F.S.N. Mai multe manifestații de stradă au sfîrșit cu ocuparea temporară a Pieței Universității și cu alungarea demonstranților prin utilizarea bîtei modernizate în baston polițienesc cu șocuri electrice. Noaptea, pe stradă, și se dă cu ușurință în cap pentru cîteva sute de lei, cu care poate fi cumpărat un sfert de kil de cîpșuni. Violurile se țin lanț. Copiii se droghează cu aurolac. Ici-colo, oamenii se mai taie sau își umflă cite un ochi pentru o bucată de pămînt.

Cei care credeau foarte tare în ceva sau în cineva nu mai cred în nimeni și în nimic. Jocul politic, firesc în orice democrație, a devenit un spectacol adesea degradant. Parlamentul repetă fără har artistic piesele lui Caragiale. Guvernul joacă baletul remanierii nereușind să iasă din nodul pe care singur l-a creat, încercînd să implementeze minciuna promisiunilor electorale în trista realitate a sacrificiilor cerute de reformă. Președintele pîndeste de după zidurile Cotrocenilor zile mai însoțite, liniștea pe care a promis-o nefiindu-i nici măcar domniei sale la îndemînă. Opoziția n-a scăpat de orgolii, e departe de a fi unită sau de a încerca o veritabilă implicare în guvernare. Alianța Civică se zbate între promisiunea inițială (singura cu șansă!) și orgolioasa (periculoasă) tendință de a deveni partid. În schimb, „România Mare”, cea mai parșivă dintre diversunile menite să atace sentimentele și structurile mentale vitale ale poporului român, tocmai pentru că speculează patriotismul în condițiile crizei grave în care ne aflăm, devine partid. Culmea e că o să aibă membri!

Putem da vina, cu îndreptățire, și pe Ceaușescu și pe comunism. După o jumătate de veac de întuneric, umblăm orbiți și nu înțelegem lumea nouă în care ne mișcăm. Putem (și trebuie!) să dăm vina și pe noi înșine, căci am trăit și am răbdut toată mizeria acestei jumătăți de veac, ba am mai și colaborat (cei mai mulți dintre noi, prin obediență), la tot ce s-a întîmplat.

Există, însă, o responsabilitate imediată și care trebuie precizată acum, pentru ca, măcar în ceasul al treisprezecelea, să vedem ce Dumnezeu mai putem face noi cu noi, ce mai putem face în și cu țara în care trăim. Ministrul de interne făcea, pe bună dreptate, apel la spiritul nostru civic, la unirea tuturor forțelor politice, pentru a tempera violența, pentru a intra în legalitate, pentru a trăi într-o lume normală. Dar în nici o societate poliția nu poate (și nu trebuie!) să rezolve cauzele degringoladei și ale violenței. Poliția culege (dacă e profesionistă) efectele. Cine a supralicitat salamul electoral și a incurajat chiulul, salariile mărite pe producție mai mică, 2-3 zile libere pe săptămînă, cine a dat drumul hoților și tilharilor din pușcării (spre a face loc demonstrațiilor?), cine a incurajat violența politică (reprezentanții P.N.T.-c.d., domnii Rațiu și Câmpeanu erau agresați acum un an!), trebuia să se gîndească și la consecințele acestor gesturi. Acum e fluierat dl. Roman (ceea ce nu e nici civilizată și nici de dorit), acum fiecare își face dreptate singur, pentru că nu mai are încredere în dreptate. Cînd la peste 1000 de morți nu s-a găsit nici un ucigaș, cînd sentințele se schimbă ca boabele de fasole, de-o să ajungem să-i plătim și despăgubiri lui Postelnicu, omul simplu, omul necăjit, Ion al nostru, prostul nostru, brucianianul amărit a ajuns la concluzia că mai bună e dreptatea pe care și-o face singur.

Instituțiile fundamentale ale statului sînt în pericol. Nu ne atacă ungurii, nu ne atacă legionarii, ne atacă prostia noastră și jocul politic iresponsabil al celor care au cultivat violența. Cine acceptă că „I.M.G.B. face ordine”, cine cheamă mineri să facă treaba poliștilor, trebuie să se aștepte ca, mai devreme sau mai tîrziu, fiecare să ia parul și să facă exact ce crede el că e mai bine. Societatea trebuie să se apere de violență și o va face. Dacă structurile de stat și politice constituite nu vor reacționa coerent și inteligent, dacă lupta pentru scaune nu va fi de îndată abandonată pentru autentica salvare a țării, a civilizației, societatea s-ar putea să se apere în singurul fel posibil, atunci cînd nu există o organizare coerentă și acceptabilă: printr-o imensă violență generalizată. Cineva spunea după revoluție că nu poate fi restructurat haosul. Dar haosul de-acum nu e cumva mai profund decît cel de dinainte de Revoluție?

CONSTANTIN DUMITRU ■

Va mai fi presă în România?

Recenta tentativă de a sufla presa prin măsura aberantă a scumpirii dincolo de logică a difuzării se pare că a eșuat. Cei care doreau să obțină numai prin difuzare jumătate din costul fiecărei publicații, ignorînd faptul că prețul unui ziar a evoluat de la 50 de bani la 5 lei (decî s-a mărit, de zece ori, și valoarea procentului pentru difuzare) sînt siliți să dea înapoi.

Oricum, important e faptul că, dincolo de orientările politice ale publicațiilor, dincolo de diferențierile dintre uniunile profesionale ale jurnaliștilor, întîlnirea de la Cluj a Consiliului național al Societății Ziariștilor Români — Federația sindicatelor din întreaga presă — a pus în evidență, încă o dată, faptul că ziariștii rămîn uniți și că discută de pe o platformă comună chestiunile vitale ale presei românești. Guvernanții vor trebui să ia în seamă această realitate, altminteri o grevă generală a ziariștilor s-ar putea să devină semnalul unei blocări totale a societății, ceea ce ar conduce, automat, la schimbarea guvernanților. Eșecul tentativei de a ne sufla ar fi, de aceea, pentru guvern, un succes! (C. Dumitru).

Se va întîmpla așa cum scrie pe pancarta purtată la mitingul P.N.T.-c.d.?

Românii care vor să emigreze (în fotografie, în fața ambasadelor S.U.A. din București) știu deja englezește.

BOMBA DE LA BEREVOIEȘTI

O cantitate enormă de documente ale Securității e pe cale de a ieși la lumină. Luni, 20 mai, în cadrul conferinței de presă de la redacția ziarului „România liberă” dl. Petre Mihai Băcanu a relatat împrejurările în care aceste documente, circa 7-8 tone, au ajuns într-o vale de lîngă comuna Berevoiești-Argeș, la aproximativ o săptămînă după evenimentele din 13-15 iunie 1990.

La sfîrșitul săptămînii trecute, un grup de redactori ai acestui ziar s-au deplasat acolo și, recuperînd o infimă parte din „operele” respective, au constatat că este vorba de documente ale Direcției I a Securității, care se ocupa în special cu urmărirea intelectualilor, a disidenților, a membrilor partidelor istorice, precum și recrutarea de agenți din rîndul studenților străini. Foarte ciudat, erau documente nu numai de dinainte, dar și de după decembrie 1989.

Pentru marți, 21 mai, a fost hotărîtă deplasarea în zona Berevoiești a unui grup de ziariști români și străini.

Străin în România

„Cîțiva gîndaci și un șobolan contemplau peisajul”

Un prieten din Irlanda, plecat de cîteva luni din România, îmi trimite un mînunchi de declarații ale unor adolescenți irlandezi, călători de curînd în țara noastră. Nimic nu poate fi mai relevant în ceea ce privește situația noastră limită, decît mărturiile îndurerate ale acestor copii care au trăit în țara lor normal, fără salam cu soia, fără tăcut atotstăpînitor și atotștiutor, fără frăția mortală a Moscovei, fără comunism. Ei nu știu nimic din toate acestea sau știu foarte puțin. Ei au venit în România cu ajutoare și au rămas marcați pentru totdeauna de cele văzute aici. Aprecierile lor nu sînt viciate nici ideologic, nici sentimental. Ei au trăit pur și simplu, timp de 6 zile, realitatea românească. Blocurile arată „precum cuștile de iepuri”, au declarat la întoarcere în țara lor unde clădirile mai înalte sînt doar pentru birouri. I-a șocat grădina zoologică din Sibiu. „Cum consideră guvernanții că pot avea grijă de animale cînd ei nu pot avea grijă de oameni?” se întreabă adolescentul de 15 ani E. Henderson. Același notează în caietul său de școlar: „Am văzut cum oamenii pot trăi la nivelul supra-viețuirii, fără apă curentă și

electricitate. Am stat la un hotel în Sibiu unde nu exista mîncare în restaurant, nu curgea apa, iar mirosul toaletelor invadea camerele. Cîțiva gîndaci și un șobolan completau peisajul”. Clădirile arătau dezolant, iar oamenii aveau figuri triste. La țară peisajul este frumos. La Sibiu am văzut grații la vitrinele magazinelor alimentare”. (P. Creed). Ce au văzut irlandezii într-un sat: „De teamă că ajutoarele noastre nu vor ajunge pentru toată lumea, oamenii au început să se îngheșue, să se împingă și să țipe, să înșfăce cît pot, să se roage de noi. Mă simțeam foarte prost, eu o fată de 15 ani, rugată, implorată, de femei de 50 de ani. Nu știu dacă cele citeva haine sau conserve meritau atîta cerșit. Îmi pare rău pentru acești oameni că și pierd demnitatea”. O constatare de ordin politic: „Am văzut cum o țară care a fost una dintre cele mai bogate din Europa a fost distrusă. După părerea mea, comunismul va eșua întotdeauna. Fără îndoială, este cea mai interesantă experiență din viața mea”. Interesantă este și opinia lui C. Geaney: „Am învățat să apreciez ceea ce am eu acasă și în țară. Am învățat

răbdarea pentru că în România trebuie să aștepti pentru orice. M-am întors cu amintiri despre oameni triști și orașe dezolante, despre corupția religiei și a autorităților dar nu pot uita figura fericită a celui care primea ceva de la noi”. „Cu o zi înaintea noastră un grup de penticostali le-a dat copiilor încălțăminte, cite o cutie de coca-cola și un măr. Cu cealaltă mină penticostali le dădeau o Biblie. Este extraordinar să vezi că se întîmplă ca în Africa anilor '50. Dumnezeu întîi, apoi hainele și hainele”, notează Eveline.

Aceasta a fost expediția copiilor irlandezi „la capătul pămîntului”, adică în România. Mișcați peste măsură de tragedia de la noi, cîțiva vor să revină, pentru a lucra efectiv pentru români. E. Henderson declară că ar spăla și podele din orfelinat, numai să știe că face ceva, efectiv, pentru români. „Și nu este, opinează românul împămîntenit în Irlanda, bîlma-jeală, pentru că, la chestiuni de-astea lor le lipsesc snobismul sau prejudecățile care ne caracterizează pe noi, uneori”

EUGEN MIHĂESCU ■

2

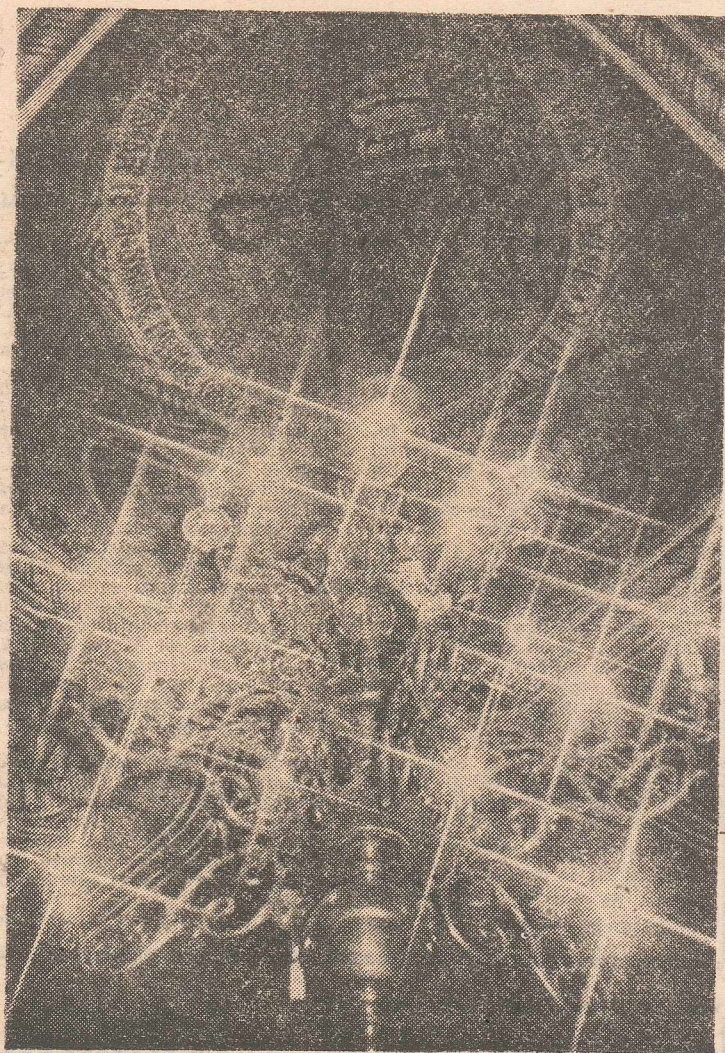
DUMNEZEU

Una dintre cele mai adinci vinovății ale comunismului constă în dezrădăcinarea unor generații care rățesc ostăzi fără steudă bunei speranțe prin mlaștina de sărăcie și spaimă întinsă la picioarele fragilei libertăți est-europene.

Ani în șir de persecuții religioase, de ironii pseudoștiințifice, de educație marxistă prin școli și prin mijloacele de informare au surpat credința, înstrăinându-l pe român nu doar de Dumnezeu, ci și de sine însuși (vor rămâne ca mărturie a înjosirii pe care a atins-o și dezlănțuirile de ură la cozi-le pentru salam ori tacimuri, și săibăticia loviturilor de bită aplaudate cu ovații în iunie). Desigur, au fost gesturi de rezistență, oameni care s-au străduit de-a lungul acestor întunecate decenii să păstreze neprihănite valorile morale și să mențină puntea spre cer, dar cii părinți au vorbit copiilor despre bunătatea, iubirea și jertfa creștină? Cii tineri presimt acest ax interior sau măcar dorința conștientă de a-l căuta pe Dumnezeu?

În locul rămas după amputarea sentimentului religios rareori a încolțit altceva la fel de înalt, atita timp cit omul apărea batjocorit, infometat, înlănuit de minciună. Și rareori a fost mai multă nevoie de legea caldă a dăruirii și a transparenței sufletești decit în acest sfârșit de secol bezmetic, decit în acest final de dictatură apocaliptică.

Chiar dacă dezamăgirea a ajuns atât de curind la loc de cinste, iar neamul pare să moțăie cum s-a deprins, nimeni nu are dreptul să nesocotească miracolul acelei luni de iarnă, singele înflorit pe asfalt, sacrificiul care a clătinat din temelii întunericul. Nimeni nu poate nega semnele unei neliniști care cine știe dacă nu anunță renașterea mult-visată.

cu oamenii din jur, în raport cu Dumnezeu.

Alexandru, Nicușor, Angela, Laurențiu, George, Radu, Șerban și un alt Laurențiu au plă-nuit într-o bună zi a toamnei trecute un festival al culturii ortodoxe. I-au spus FILOCA-LIA și au dorit să fie viu, fără chingi și prejudecăți. Pentru prima dată s-au adunat foarte mulți tineri atfași măcar de ineditul unor expoziții de icoane, de cărți și literatură creștină, de titlurile celebre ale unor filme subsumate ideilor religioase. Tot pentru prima dată, s-au reunit sub această cupolă generoasă atât personalități laice, cit și mari nume ale bisericii ortodoxe. S-a dezvoltat în dialogul purtat la „Grigore Preoteasa” că intuiția entuziaștilor organizatori a lovit drept la țintă: arta este o cale pe care credința poate încerca să se apropie de inimile amorțite ori doar buimace ale tinerilor, poate face primii pași spre o generație a cărei lavă este încă fierbinte.

Tărîmuri între alb și negru

Părintele Mihai tresare și mă privește bănuitor. Măcar zece minute, îl rog. Cinci. Se învoiește. Ieșim împreună în curtea care nu seamănă cu cea a unui sfînt lăcaș fiindcă e un adevărat santier. Se cimentează, se construiește. Mănăstirea Timișeni e cea mai nouă din țară, datează din 1944, acum i s-a adăugat încă o aripă de clădire și totul e învăluit într-un alb proaspăt, cu miros de tencuială umedă. Universul văzut de aici se simplifică în două culori — două tipuri de existență — alb și negru, patruzeci de călugări îmbrăcate în noaptea se strecoară firav spre capelă, spre atelieri ori chilii, pîrind a nu simți invazia de alb de afară, potopul de lumină al primăverii și singurătatea molatică a cimpiei presimțind apropiata albie a Timișului. Timpul vieții lor se măsoară altfel decit în lume. Pătrund în timpul acesta fără istorie după trepte și încercări

ale inițierii. Se roagă, citesc și se poartă pe ele inșele după poruncile cerești, pină ce dobîndesc gradul de soră. Apoi de rasofoară. Și, în sfîrșit, de călugăriță. Abia atunci trăiesc, cu adevărat, viața monahală, după regulile Sfîntului Vasile Cel Mare.

— Care sînt regulile acestor, părinte Mihai?

— Roagă-te și muncește!

A te ruga nu e, aici, o obligație. E un mod de viață.

— Cum trăiți, părinte Mihai? De ce așa și aici?

— Viața mea e sortită rugăciunii către Dumnezeu. M-am simțit atras din copilărie. După institut, am ales mănăstirea. Nu pot purta povara unei familii. Grijile zilei m-ar lua de la viața mea adevărată. Citesc, cind am timp. Vin oameni mulți aici să se roage, să ne rugăm pentru ei, să le vindecăm sufletul — și întrebă. Unii mă întrebă despre ei înșiși. Așa aflu ce se întimplă cu oamenii în lume.

— Ce se întimplă?

— Sînt abătuți. Au greutăți în viața de toate zilele. În familie, la lucru, în suflet. Vin mulți, tot mai mulți după Revoluție. Vin și români de peste hotare. Ne rugăm și pentru ei.

— De ce vă rugați, părinte Mihai? Nu vă grăbiți cu răspunsul. De ce?

— Mi-e teamă de Dumnezeu. În altar, simt fiorul. Teama vine atunci cind dragostea nu e desăvirșită. Dragostea mea de Dumnezeu nu e desăvirșită. Ți-e teamă de ceea ce nu cunoști. Nu-l pot cunoaște pe Dumnezeu.

Destine tangente la cer

Întărm în atelierile mănăstirii. Maica Magdalena (rasofoară) face hăinuțe pentru copii și le dă la „Arta bănățeană”. E de 14 ani, aici. Venită din Maramureș, de la Iza.

— Unii mă întrebă ce necazuri am avut. N-am avut necazuri. Iubeam mănăstirea. De la școala din Lugoj fugeam la biserică. Fratele meu e, și el, călugăr la Tarcău. E tînăr, are 30 de ani și are senzația fulgurantă a fericirii. Coase și se roagă. Coase și sora Victoria, care pare a avea între 40 și 50 de ani (aici nu există vîrstă) și a venit nu demult, imediat după moartea părinților. A avut menirea de a-și sluji părinții. Acum i-a rămas menirea de a-l sluji pe El. (I-a rămas. E aici o uriașă renunțare).

O lavă încă fierbinte

Sînt foarte veseli, jucăuși și spontani. De altfel își mărturisesc din prima că nu le plac uruzii, un criteriu de selecție al grupului fiind tocmai pofta omului întîlnit de a se bucura, de a ride în hohote. S-au cunoscut imediat după acel Decembrie scaldat în singe și au realizat surprinși că erau cu toții nucleul de la biserica Sf. Silvestru unde mergeau de multă vreme să-l asculte pe neasemuitul părinte Galeriu.

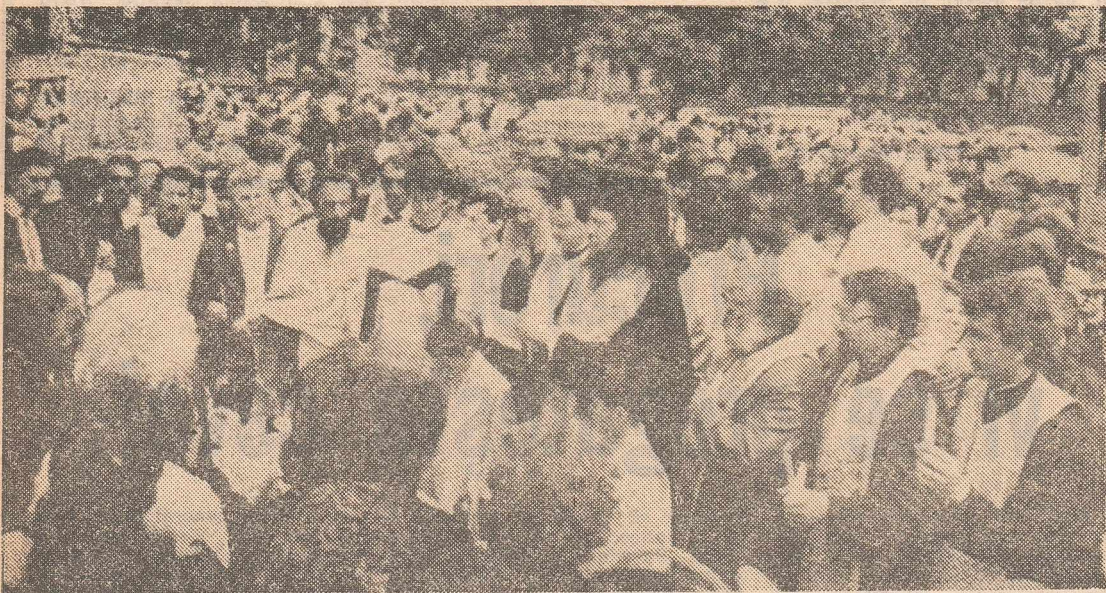
Cel mai des îi găzduiește Nicușor, student în anul al doilea la Teologie; el spune că locuiește într-o casă obișnuită, fără telefon însă, în care oricine, oricind este binevenit. Ca să scape de-o grijă, a hotărît să facă

mai multe rînduri de chei și să le împartă prietenilor în număr mereu crescător. Născut într-o familie de țărani ortodocși, a mers de copil la biserică, de copil și-a dorit să devină preot. N-a avut momente în care să pună în cumpănă credința sa; uneori chiar își regretă viața prea lineară, pentru că îi trebuie un efort în plus să-l înțeleagă pe cel traversat de convulsii luptei, ale îndotelii, mai ales că, slavă Domnului, i-a fost dat să audă multe confesiuni. Dacă îi privești ochii mă-tăsoși și îi ascuți vocea catifelată înțelegi că îi adună pe oameni în jurul său și cum trebuie să fii alcătuit pentru a purta haină preoțească.

Alexandru în schimb, are un aer mereu tensionat; el îndeplinește rolul teoreticianului, aducînd în discuție cite o problemă care să-l oblige pe toți la meditație. Însă momentelor de gravitate intelectuală le urmează firese ghidușii, autoironice,

desene explicative și jocuri de cuvinte. Este cel mai în vîrstă dintre ei; de formație psiholog și sociolog. Lucrează ca bibliotecar. Îl preocupă faptul că foarte mulți tineri sînt atrași de yoga fără să fi încercat înainte să afle și să înțeleagă ce este ortodoxia, fără să fi dovedit aceeași sete, aceeași încăpăținare — de care sînt capabili cind au nevoie de maestru — și în căutarea duhovnicului care să-i inițieze. Alexandru afirmă că aceasta se explică prin goana după rețete, după pilule ale forței pe care se amăgesc că o vor căpăta cit ai bate din palme. Remarcă plin de mirare tristă că la întrebarea „Dar dacă ești bun, nu ești puternic?” acești copii debusolați — cum îi numește — nu pot răspunde. Pentru că fără schelăria interioară a ideii de bine rămin orbi, rămin departe și de Dumnezeu, dar și de oameni.

Anișoara a împlinit nu de mult 30 de ani; a terminat deja o fa-

Răspuns de tînăr

Indepărtarea aparentă a tinerilor de Dumnezeu îi face citeodată pe cei abili în teorii să lanseze tot felul de ipoteze. Alții găsesc nod în papură ortodoxiei sau aduc vorbă ascunsă, nezditoare, despre Casa Minuitorului nostru, confundînd pe cei fără Dumnezeu cu cei care încă nu-L cunosc pe Dumnezeu. Punînd toate murdăriile lumii de-aici pe seama unei somnolențe ortodoxe, predicatori Yoga sau neoprotestanți își găsesc motive să adopte rețete religioase străine firii noastre. Unii încercînd logoreic să altoiască creștinismul cu Yoga, iar alții să predice cum că Dumnezeu de aici de-abia mai respiră. Dar nici unii, nici alții nu reușesc să priceapă că în aceste locuri Dumnezeu este cel mai aproape de oameni (vezi dogma ortodoxă a cerului coborît pe pămînt). La noi se simte prezența lui Dumnezeu prin simplă respirație, nu prin tehnici extatice. El este respirat și de cel ce face bine și de cel ce face rău. A ne îngrijora de slăbirea credinței la tineri înseamnă a-l duce de grijă Duhului Sfînt. Asta-i de-a dreptul absurd! (GEORGE NĂSTASE — 21 ani, desenator).

cultate. Vara trecută a dat examen — și a reușit — la Teologie. Pină aici drumul i-a fost lung și întortocheat. Cind se afla la părinți, în Moldova, mergea de drag la biserică, se uita la sfîntii zugrăviți, i se părea că sînt bunicii ei, pe care nu i-a prins în viață, și simțea o căldură dulce. Chiar dacă în copilărie nu-i era prea clar ce este cu credința, știa că trebuie să se roage, că trebuie să-și facă cruce, că Dumnezeu e puternic, e bun, ne ajută și are grijă de noi... Ei, ...transformarea adincă a suferit-o însă începînd de acum 2-3 ani, cind a aflat de marii duhovnici din București. A mers la părintele Galeriu, apoi la biserica Antim I-a ascultat pe părintele Sofian. A plecat în țară, la mînăstiri, a fost la părintele Cleopa, l-a auzit pe părintele Daniel — as-tăzi mitropolit al Moldovei. Din aproape în aproape i s-a mișcat ceva în suflet și a ieșit ca dintr-o ceață; cind s-a dat zăbranicul la o parte, a început să înțeleagă cine este ea în raport

A M U R I T ?

— Simt cu disperare că ratez subiectul și că destinele acestor tineri nu conțin nimic spectaculos.

— Maicile de aici nu sînt a-lungate din lume. Sînt chemate de sufletul lor către slujirea lui Dumnezeu.

Vorbește maica Elefteria, stareța mănăstirii. Zimbește mult și are voce caldă. Se întreabă ce e cu libertatea. De un an de zile n-a mai venit nici o soră nouă, fiindcă „acum e libertate”. Libertate să ce? Să nu respecti legile puse de Dumnezeu și de oameni? Asta nu există nicăieri. Aici e o lege. Afară e altă lege. Asta e tot. Între alb și negru există doar o luptă surdă și nici un compromis.

Noi nu avem un papă la Roma

Dacă cineva l-ar numi dizident, părintele Dinu Provian l-ar privi lung, în tăcere, cu acel soi de uimire amestecată cu o undă de ironie, după care l-ar sfătui să nu mai folosească vorbe mari, cărora nu le cunoaște sensul adevărat. De fapt, fără să o declare, părintele Provian crede, și are argumente pentru a-și susține credința, în nesupunerea față de putere, în sfidarea puterii chiar, de către orice preot ortodox adevărat. „E foarte ușor să dai cu piatra, să-l acuzi pe preot, pe toți, de pactizare cu Ceaușescu, să blamezi ierarhia bisericească pentru obediență față de Ceaușescu, fluturînd o telegramă de felicitare și spunînd că a lăsat să fie demolate bisericile. Ca să li se permită să existe, toate culele au trimis telegrame de felicitare. Dacă n-au apărut proteste în presă sau în străinătate, credeți că preoții ortodocși au asistat pasivi la dărîmarea bisericilor? Chiar credeți asta? Unde au fost atunci intelectualii care acuză astăzi? Preoții au fost mereu singuri. Nu intelectualii le-au șoptit la ureche, părinte, ce ne facem, trebuie să facem ceva, nu mai putem răbda, ne omoară păgînul, ci oamenii simpli, cei care în toți anii comunismului au continuat să vină la biserică pentru a afla acolo temei de putere. Prin ierarhia ei, ortodoxia a ținut bisericile deschise în România. Toată lumea ne compară cu Polonia, dar nimeni nu vorbește nimic de bisericile închise din Albania sau de cele transformate în muzee ateiste, din Rusia. Toți se fac a uita că noi nu am avut un papă la Roma, care să țină pentru noi, și de care conducerea comunistă să se teamă”.

Ore de religie sub Ceaușescu

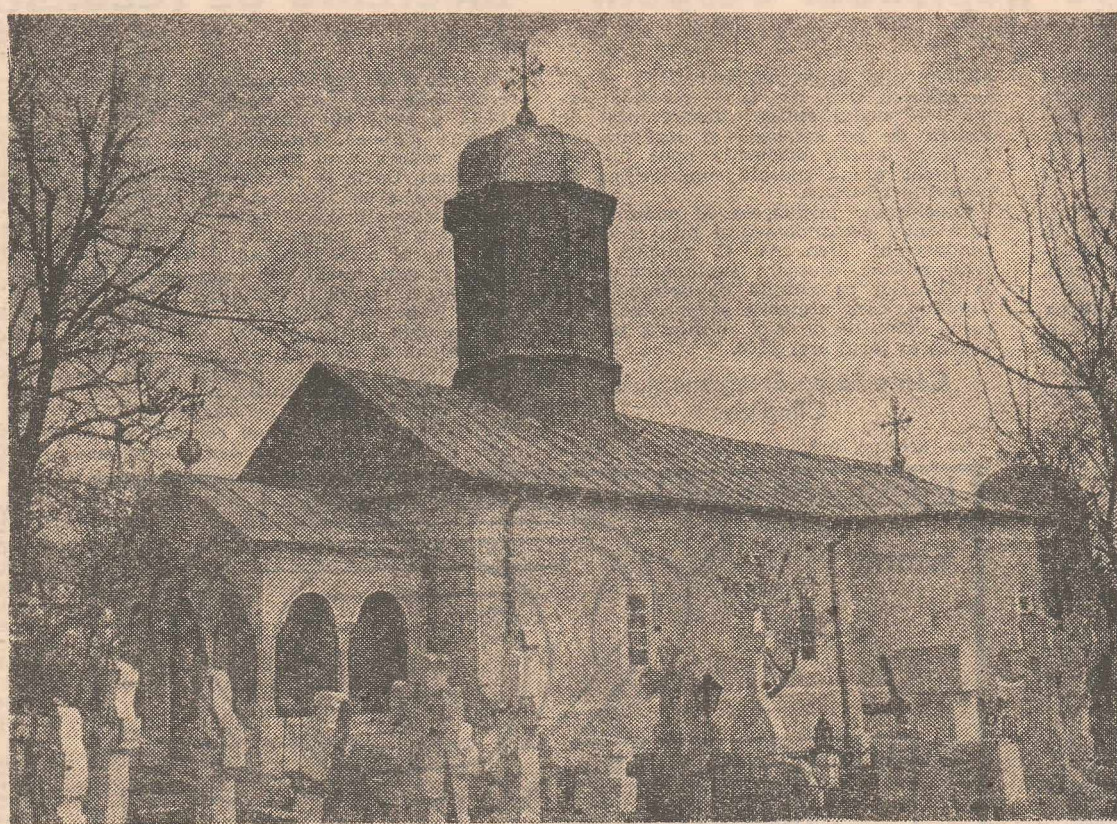
De ani preot la Biserica Albă, fiu și nepot de preot, părintele Provian, care a intrat în preoție în 1946, atunci cînd mulți o părăseau, a avut curajul ca în plină dictatură ceaușistă să țină, în biserică, lecții de religie cu copiii. Da, o sută de copii au făcut lecții de religie, în anii cînd în seara de înviere, în școli se făceau reuniuni cu prezența obligatorie, cînd bunica mă învăța ca atunci cînd trec prin fața unei biserici să-mi fac semnul crucii cu limba, nu care cumva să mă vadă vreun coleg.

De doi ani, la sfîrșitul liturghiei, duminică, face un mic catehism cu credincioșii, o mică lecție de religie, adică, o învățătură de credință. „Numai cel ce învață catehismul ortodox poate crede în cunoștință de cauză. Biserica nu are nevoie de bigoți”.

Unde sînt tinerii ortodocși?

Îmi povestește eum, mergînd într-o biserică catolică, s-a trezit înconjurat numai de oameni tineri. „Și m-am întrebant, atunci, cu durere, unde sînt tinerii noștri?”.

La noi, îmi spune, botezul împlinește deodată toate cele trei taine — taina botezului, taina mirungerii și taina sfîn-

tei împărtășanii, aceasta din urmă pe cautiunea nașului și a părinților. Catolicul face mirungere la șapte ani, iar prima împărtășanie la 12 ani, cînd îi cere copilului să mărturisească adevăruri de credință pe care a reușit să le înțeleagă în timpul catehizării. Biserica ortodoxă, însă, nu acceptă o asemenea etapizare.

Acum, este convins că trebuie desfășurată o intensă lucrare de prozelitism. Biserica are de parcurs un drum lung. Întîi, consideră domnia sa, trebuie asigurată o educație elementară a tuturor, în special a tinerilor, prin catehism. Apoi, biserica trebuie să facă asistență socială. E obligatoriu să acționeze astfel, pentru că însuși spiritul creștin o impune. În timpul studenției a condus două orfelinate ale bisericii. A înțeles atunci cât de necesară și utilă este asistența socială a bisericii.

Prima urgență — caritatea creștină

La Biserica „Sfîntul Anton”, de la Curtea Veche, unde slujește de peste zece ani părintele Provian, marșea e un adevărat pelerinaj. Vine lume multă — mai ales femei — nu numai din tot Bucureștiul, ci și din țară, să dea acatiste aici pentru sănătate, pentru familie, vin tineri și părinți să se roage pentru reușita la examene, apoi revin și dau acatiste de mulțumire pentru împlinirea rugăciunii. Fiecare credincios își însoțește acatistul de o mică sumă, din care biserica a reușit să adune fonduri folosite pentru refacerea acestui monument istoric și pentru activi-

tăți de binefacere. În 1990, biserica a cumpărat pentru copii din două cămine bucureștene haine și un televizor, a împărțit săracilor ajutoare în valoare de peste 60.000 lei. „O picătură într-un ocean. Cît i-a revenit fiecărui sărac? Aproape nimic. Pe cînd, dacă Patriarhia ar înființa sau ar patrona niște spitale, sau cămine de copii, sau orfelinate, sau aziluri de bătrîni, și toate bisericile ar contribui la înțelegerea lor, atunci am putea vorbi, într-adevăr, de un rezultat.”

Biserica nu are nevoie de bigoți

Am vorbit ore în șir cu părintele Provian. Era mulțumit de a avea, în sfîrșit, în biserică, cărți de rugăciune. Ba, a reușit să tipărească, chiar, și un Catehism. Sigur, sînt destul de scumpe cărțile, dar e o adevărată minune că există, și e fericit cînd cineva cumpără o carte sau cînd se întîmplă să îi intre în biserică niște copii săraci, cum ar fi cei de la căminul 5 din Militari, cărora să le poată da un ceai cald și cîteva sandviciuri gustoase, să le cumpere haine, și să vorbească cu ei, iar ei să revină și simbăta următoare, și cealaltă, și să îi arate că au citit cărțile pe care le-au primit.

Da, părintele crede în renașterea credinței poporului român. „Avem un pămînt bun, spune. Acum trebuie numai semănat cu grijă”.

Înainte de intrarea la lipar a acestor credinși, am aflat că la Biserica Sfîntul Anton au început lecții de catehism. Vine, la ora 18, pentru tineri, iar simbăta dimineața, la ora 9,30, pentru copii.

„Christiana” — primul centru de medicină socială

Inițiată la inițiativa unui grup de medici și preoți ortodocși în ianuarie 1990, Asociația medicală creștină „Christiana” este apolitică, ecumenică și urmărește să reia tradiția religioasă sufocată timp de aproape cinci decenii: îngrijirea celor bolnavi, neajutorați, prin acordarea de asistență medicală, socială și spirituală. Pe lângă botezarea ortodoxă a 140 de copii orfani, preluarea și distribuirea de ajutoare la cămine, azile, spitale și leagăne, asociația a reușit în cursul anului trecut — cu sprijinul Ministerului Sănătății și al numeroase organizații umanitare străine — să amenajeze Centrul de medicină socială „Christiana”, așezămînt care asigură 70 de paturi pentru internări, o policlinică pentru consultații gratuite, tratament ambulatoriu (medicină internă, pediatrie, psihiatrie). Întreaga activitate este filantropică, medicamentele, de asemenea, nu trebuie plătite; acest fapt naște, bineînțeles, o popularitate greu de îndurat — solicitările au început deja să depășească posibilitățile limitate ale Centrului; disperați, priviți cu indiferență în spitalele arhipline, aruncați de colo-colo, cei prea săraci își îndreaptă spre „Christiana” și muribunzii (dar, fiindcă aici nu există Reanimare, nu pot fi primiți), și bolnavii infecțioși (pentru care nu există secție), și bolnavii cronici (de asemenea refuzați, de-

oarece spitalul nu poate asigura condițiile unui azil). Există în proiect ideea unui complex care se va construi la Pipa și care va încerca să extindă serviciile medicale și de asistență socială, asigurînd un pavilion pentru recuperare fizică și psihică, o cantină a săracilor precum și biserică ortodoxă capele interconfesionale.

Tocmai în problema asistenței sociale există cele mai mari greutăți: lipsa de organizații, lipsa voluntarilor și chiar lipsa experienței. Încercările de ajutorare cu alimente, haine și medicamente depind deseori de fîr, pentru că ancheta socială care ar trebui desfășurată în întregime, cade tot în sarcina medicilor și a asistentelor medicale. Pentru asemenea acțiuni neprofitabile nici un fel de spor în plus. De altfel, la „Christiana” se creează oameni care doresc cu devărat să vină în sprijinul celor năpăstuiți; doctorii prime salarii meschine decretate. Înțelepciunea tehnocraților nu există nici pretenția, nici posibilitatea să iasă ceva în plus. Motiv datorită căruia cîteva candidați într-un concurs pentru posturi de asistente medicale, deși obținuseră nota s-au retras profund dezamăgiți.

Sentinele la porțile durerii

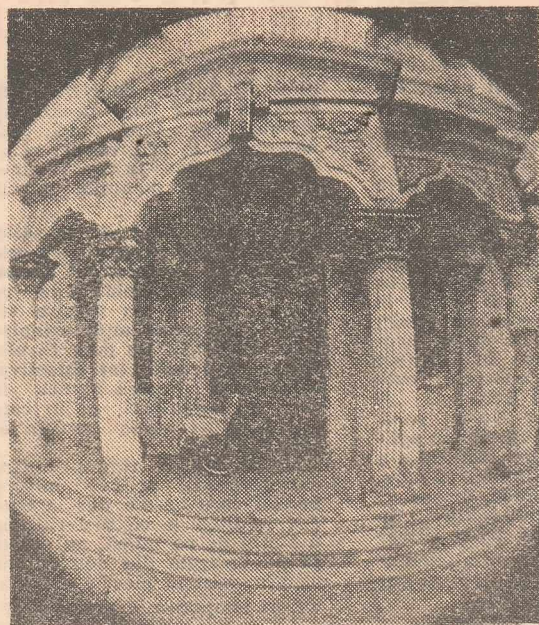
Doamna Mia este fără vedere. A fost internată la „Christiana” unde revine de cîte ori are timp pentru că nicăieri n-a găsit altă înțelegere și altă dragoste. Măcuțele, abia desprinse de adolescență, se apropie și sîrută luminîndu-i întreaga față cu surîsuri de fericire. Ca să facă să înțeleagă cîtă curățenie este aici, doamna Mia povestește că, suferînd teribil de răni, trebuia să ajungă destul de departe la toaletă și într-o noapte a pînă o singură pe coridor, deși s-a invîrtit de nenumărate ori prin fața ușii acesteia, și reușit să o depisteze după răsunet. Iar orbi, se știe, spun dumneal cu un fel de minte resemnată, au simțit o lăcră foarte dezvoltată. Apoi ceară furie fosnînd apretate! Se treaba dacă e pe pămînt sau în rai.

Măcuțele care o revăd bucurie locuiesc la „Christiana” încă de la începutul lui septembrie trecut, cînd a început curățile de asistente medicale. Au părăsit cu stringere de inimă minăstirile din care vin mai dureroasă a fost despărțirea de îndrumătoarele spirituale. De altfel, abia acceptă vorbesc despre ele și refuză zîmbind stînjinite să-și dezvăluie numele, temîndu-se de cîtușul greu al trufiei. De cînd au intrat în contact cu lumea laică, la multe încercări au supuse, iar pentru cine iubie viața monahicească, viforîntă afară e ca un blestem.

Una dintre ele, oacheșă sprîncenată, spune că după vîltoare șaptezeci de fete au tratat la minăstirea Vladimirei care fusese închisă 35 de ani. Dacă ai întreba-o cu gîndul novat cum s-au îndurat să părăsească lumea caldă și mișcătoare cînd sînt atît de tinere, să-ți spună că nimic nu rezistă fața chemării pe care au simțit-o ele. Și că menirea lor e de a se ruga pentru toți cei de a veghea ca niște ostași graniță, ca sentinelele în pritrăne al războiului.

Sînt la „Christiana” ortodocși, catolice, franciscane, greco-catolice; fiecare ținîndu-se de credința ei, învățînd zilnic anatomie, luînd cursuri, înfîind bolnavii, adunîndu-se la capelă și citînd rugăciuni. Aseară, măcuțele ortodocșilor înghinchează, cu toatele, ștergurile și cernite; cîteva din internați s-au adunat și așteptau cu înfrigurare cîntecul slavă și speranță. Vîntul umflă perdelele, gata-gata răstoarne ghivecele de flori fereastră, nu pare să le atingă umerii lor frumoși se stîdoar sub emoția adîncă a rugăciunii.

Pagini realizate de
OLTEA MUTULESCU
RADU CIOBOTEA
ROXANA PAICU
VALERIA DORNEANU
Fotografii de SILVIU STAN

CE VODEVIL — CUM NE-AU MURIT COPIII...

● Despre „episodul Otopeni”—încercare de reconstituire ●

S-a scris și s-a vorbit foarte mult despre episodul Otopeni. Patetic uneori, alături echivoc, cel mai adesea ca despre un eveniment dramatic, de senzație. Practic însă, născută, nimeni n-a încercat „montarea filmului” imagine cu imagine. Un film mut, dureros, sec. O variantă credibilă (încredibilă cu eforturi nestăruite) a încredibilului acelor ore. În acest moment, poate că numele, inițialele, siglele, marorii, contează mai puțin. În esență contează doar faptele, înțelegerea exactă a succesiunii lor, mirarea și înfrângerea celor rămași, hrăniți, iată, cu detalii. Mai sînt de spus și se vor mai spune multe. Bîlbîim spre ieșirea din grotă. Ne batem pentru asta. Măcar așa să ne merităm supraviețuirea.

Alarmarea aeroportului

22 decembrie 1939. Pe fondul tulburărilor din Capitală se creează agitație. Sînt semnalate defecțiuni în sistemul transmisiei radio și telefonice. Se urmărește introducerea de informații cronate în cadrul transmisiei. În jurul orei 11.00, aeroportul e alarmat telefonic de către persoane care nu și declină identitatea. La ora 12.30, alarmarea se face în mod oficial de către conducerea M.Ap.N. La insistențele ofițerilor M.Ap.N. aflați în clădirea Departamentului Aviației Civile, se ia legătura prin firul direct cu Ministerul, care, prin intermediul colonelului A., transmite ordinul de a se rămîne pe loc și a se executa numai ordinele transmise prin mijloace sigure de către generalii V. A. Stănculescu și S. Gușe.

Măsuri impuse

Directorul general al Companiei Tarom de la acea dată este chemat insistent la Televiziune. Respectivul nu dă curs chemării. La Televiziune se prezintă șeful Departamentului Aviației Civile. Directorul general ia însă măsuri de evacuare a personalului, cu excepția șefilor de compartimente și a celor cu statut de ofițer M.Ap.N., care au cerut în repetate rânduri arme pentru a constitui puncte de rezistență în timpul de control și la nivelele I și II ale Departamentului, fără însă a le obține.

Maiorul R1, comandantul unui batalion subordonat Comandamentului Aviației Militare, lt. maj. A. — coordonatorul subunității de grăniceri din cadrul U.M. 02802 și lt. col. R2, comandantul divizionului de apărare aeroport din cadrul diviziei de aviație de la Otopeni, trec la realizarea dispozitivelor de apărare în sectoarele proprii. Cadrele USLA sînt deja dezarmate. Ele sînt reînarmate abia a doua zi.

În jurul orei 19.30—20.00 personajele C1, D1, C2 își asumă răspunderea aducerii de la Televiziune a șefului Departamentului Aviației Civile, prezența sa fiind necesară pentru luarea deciziilor de aterizare pentru aeronavele cu ajutoare la primă urgență ce și anunțaseră sosirea.

Între orele 20.30—22.00, sînt evacuați de pe estacadă toți corespondenții de presă străini, care erau așteptați la hotel „Parc” (să se fi urmărit înlăturarea unor martori incoerți?). La ora 22.00 s-a dat alarma generală, anunțându-se că din clipă în clipă aeroportul va fi atacat de teroriști, atît la sol, cît și în spațiul aerian. Dinspre liziera L1 se înregistrează a această oră focuri răzlete.

Dispozitivul de apărare a aerogării Otopeni-Vest

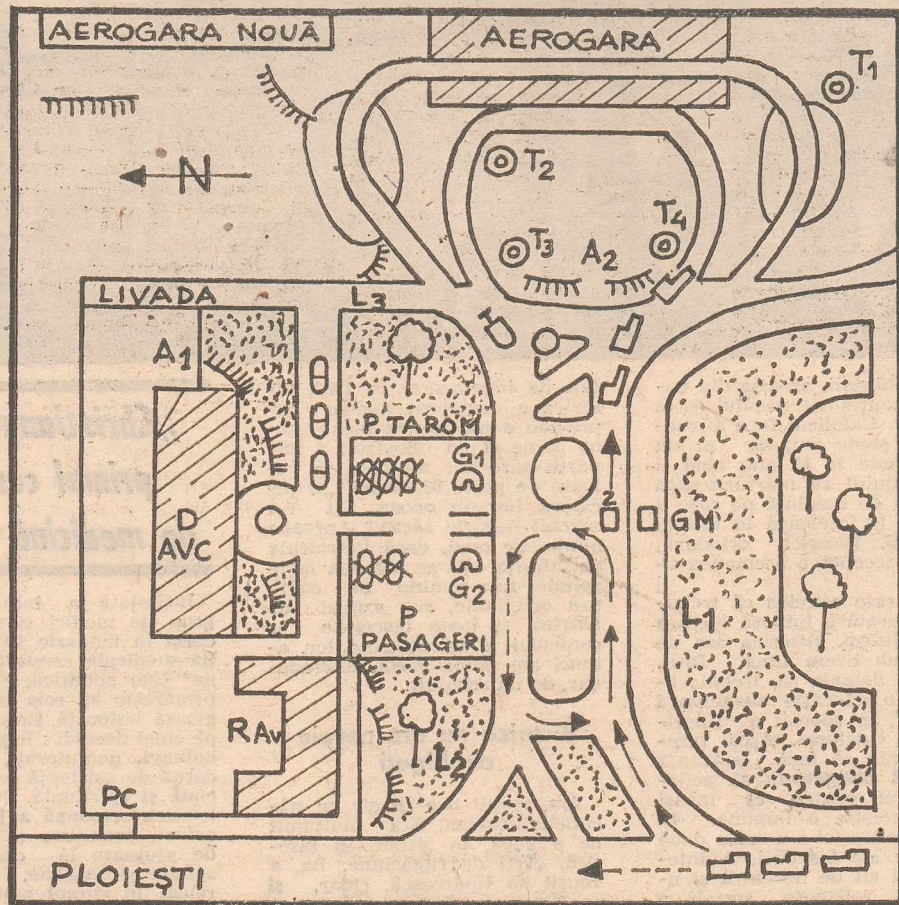
Se organizează acest dispozitiv în forma literei L, cu latura lungă formată din

aliniamentul drum național (DN) — L2 — clădirea Dep. Av. C. — centrala termică — nodul rutier (reprezentat de ieșirea de pe estacadă și legătura cu aerogara nouă), dispozitiv opus lui L1, controlat (după spusele superiorilor) de elemente teroriste.

Considerind mijloacele de apărare insuficiente, comandamentul militar cit. și conducerea Dep. Av. C. solicită, prin firul militar, ajutoare suplimentare. De la Minister se anunță că detașamentul Cimpina, care urmează să sprijine aparatul defensiv de aici, urmează să sosească în jurul orei 22.00.

Contactarea detașamentului Cimpina

La aceeași oră, comandamentul divi-

zion este înștiințat că în circa o oră va sosi dinspre Băneasa o subunitate aparținând Școlii de subofițeri de miliție Cimpina, sub comanda maiorului P1, subunitate îmbarcată în trei camioane. La statul major se ia hotărîrea ca maiorul B., însoțit de o grupă de militari, să-i întâmpine la șosea. După identificare, ar fi urmat ca aceștia să-i escorteze la punctul de control al comandamentului și să-i pună la dispoziția lt. maj. Ionescu, venit din spatele aerogării de la divizionul de artilerie. Lt. maj. Ionescu are misiunea de a-i conduce pe drumul național spre Ploiești, pînă la intrarea pe DN 10, pentru a ajunge cu aceștia în sectorul de apărare al pistei noi, deci la circa 1,5 km. nord-est de locul care avea să devină teatrul evenimentelor. La ora 23.30, mr. B. raportează că ajutoarele întîrzie și primește ordin să rămînă în șosea în așteptarea lor. La ora 2.00 (23.12.89), mr. B. i se comunică sosirea ajutoarelor din clipă în

clipă, însă nu sub comanda mr. P1. Între orele 3.30—4.00 are loc pătrunderea în forță a unui autoturism Dacia 1300 de culoare galbenă, autoturism din care se trage asupra unui punct tehnic sensibil. Răspuns, Dacia se retrage, izbindu-se de al doilea stîlp iluminat din fața aerogării, ocupanții dispărînd în liziera.

La ora 6.30, maiorului B. i se comunică faptul că detașamentul de la Cimpina va sosi, totuși, sub comanda mr. P1. Din acest moment, cumînd o atît de mare întîrziere, detașamentul ar fi putut sosi oricînd în timpul zilei, dar colonelul P2 ordonă să se plece pe întîrzieri. (Supraviețuitorii ulterioari declară că la urcare, col. P2 purta căciulă).

La ora 7.00 apare detașamentul Cimpina. Din primul camion coboară un lt. col. (?) care declară că este comandan-

Somațiile

La vederea luminii farurilor primului camion, lt. maj. Z. îl cheamă prin stație pe lt. maj. Ionescu. Neprimind răspuns, cheamă baza pentru a cere lămuriri. După oprirea și demararea camioanelor, el lansează două somații și două salve de avertisment. Imediat după aceasta, aliniamentul II trage în plin.

Incidental în sine

Se trage din diferite direcții. Sînt văzuți militari sărînd din camioane care strigă: „Ne predăm!”. În acest moment, din cabina celui de-al doilea camion sare un ofițer trăgînd. Atîns de gloanțe, se prăbușește lîngă cabină. Ulterior este identificat ca fiind mr. P1. La puțin timp, un ofițer aflat pe estacadă ordonă încetarea focului. Din camioane continuă să sară militari cu brațele ridicate. În spatele lor, din al doilea camion sare un ofițer care deschide focul. (De aici, probabil, legenda împușcării militarilor de către propriii ofițeri). Apărătorii au senzația că predarea e o stratagemă și deschid din nou foc susținut, foc care durează circa 10 minute. Cine să fi tras asupra aliniamentului? (Cei de pe estacadă au văzut ceea ce nu puteau vedea cei din flancul drept: anume focuri de armă pornind din picurile de brazi, de după un ARO răsturnat și de la punctul de control al Miliției, neocupat la acea oră). Diversiunea se amplifică prin infiltrări în parcurile P1 și P2 din fața Dep. Av. C. Începe operațiunea de dezarmare a supraviețuitorilor, operațiune ce durează circa 40—60 de minute.

Alte victime

În camionul al treilea nu sînt găsite cadavre, ci doar lăzi cu cartușe, grenade și o stație de cifrare. La verificarea cadavrelor din al doilea camion, nu este găsită decît căciula colonelului P2. În cabina este descoperit cadavru lt. maj. Ionescu, cu stația în stare de funcționare. Supraviețuitorii sînt ținuți multă vreme cu fața la pămînt. Mulți dintre ei sînt răniți. Sînt silșiți să înainteze în genunchi, cu minile ridicate, apoi în picioare, pe gazon, spre nodul de comunicații din fața flancului drept.

În acest moment apare mașina de tură, autobuzul-convenție care urma să aducă salariații aeroportului. Aflat în față, pe scară, cpt. Paraschiv sfătuiește șoferul ca în situațiile critice care pot surveni să accelereze. Astfel a apărut mașina de tură în dispozitivul Aerogara Otopeni vest.

Este ora 8.15—8.30. În clipa în care ajunge în dreptul celui de-al treilea camion, se trag în ea serii lungi din mai multe guri de foc. Este lumină și toți militarii văd că este mașina aeroportului, țesută de personal. Șoferul D. scoate mașina din bătaia armelor stînd în genunchi, conducînd în viteză în marșarier. În acest moment, apărătorii din extremitatea flancului drept deschid focul spre cel de-al treilea camion, scerînd alți cîțiva dintre supraviețuitorii detașamentului Cimpina.

Eroi sau teroriști?

Unul dintre militarii capturați, rănit și îngrozit, interogat de către un ofițer USLA, răspunde disperat: „Noi nu știm nimic! De patru zile sîntem ținuți în cîmp! Nu am avut nici măcar un radio! Habar nu avem ce se petrece! Noi am fost aduși spunîndu-ni-se că aerogara este ocupată de TERORIȘTI, iar noi venim s-o eliberăm!”.

CRISTIAN PAVEL ■

„Nu mai vreau să fiu membru al unei generații de sacrificiu!”

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Într-o emoționantă scrisoare, ajunsă la cunoștința mea cu oarecare întîrziere, dl. Agrigoroaiei Vasile, cart. Crihala, str. Crișan 59, bl. 5 sc. 3, apt.15 din Drobeta-Turnu Severin și care are aproape vîrsta semnatarului rîndurilor de față (35 de ani), deci „la mijlocul vieții” (nell' mezzo del camino) după spusele nemuritorului Dante Alighieri, redă dramatic problema unei generații sacrificate, gînduri stîrnite de publicarea articolului „Exportăm români cu preț redus”, articol legat de înscrierea românilor pentru plecarea în Africa de Sud la sediul firmei „Hyperion” din Budapesta și filiala sa din Szeged.

„Trebuie să spun, ca să fiu absolvit de suspiciuni, că citesc și iubesc „Flacăra”, nu la modul instantaneu, oportun, ci din tradiție, și aduc mulțumiri pentru obiectivitatea celor relatate (sînt abonat!). Dar, de fapt,

oricît de grea ar fi calea înstrăinării, recompensarea economică acoperă însuși eforturile materiale și spirituale investite. E o realitate!”.

De aceea cititorul nostru și-a luat inima în dinți și avînd în vedere situația sa („trei copii minori, soția fără servicii, etate 35 de ani, vechime neîntreruptă 17 ani în aceeași unitate, în prezent trimis acasă cu 50 la sută salariu, viitor șomer, deci”) și-a depus cererea de a lucra în Africa de Sud în 5.XI.1990 taman la Budapesta. Toată treaba l-a costat 4.600 lei. „E mult? E puțin? Nu-mi pasă, deși nu înot în bani. M-am agățat și eu de un fir, care mi s-a părut tors mai bine și care, acum, pe zi ce trece, începe să mi se pară tot mai subțire... Se vede că în ziua de azi se găsesc destui profitori să se alimenteze cu iluziile celor NEVOIAȘI și nu aventurieri...”.

Dl. Agrigoroaiei Vasile este

unul din mîile de NEVOIAȘI care, în lipsa unor posibilități de cîștig în țara unde s-a născut, își ia la propriu și nu la figurat lumea în cap. Rușinos și revoltător, domnilor guvernanți!

„P.S. Sînt șofer de meserie, dar poate n-o să crezi: cu cele relatate în respectivul articol mi-am luat o piatră de pe inimă. N-o să fiu printre viitorii posesori ai mult așteptatului „YES”!... De poți, fă ofițerul de a felicită tot colectivul redacțional pentru munca în care este angrenat și în care cred! Nu-i nimic gratuit în asta!”.

Mulțumind la rîndul nostru expeditorului acestei misive, pentru care ne-am dus la Szeged în Ungaria ca să-i ridicăm o piatră de pe inimă, nu putem să nu atragem din nou atenția asupra masivei plecări definitive ori temporare a tinerilor, intelectualiilor, muncitorilor cu

înaltă calificare din România spre alte țări.

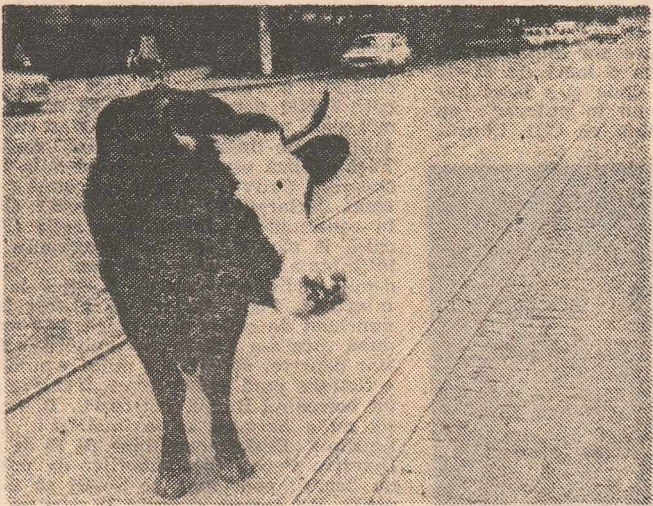
Românii au ajuns recent, bătaie de joc pe „piața muncii” din Novi Sad ori Belgrad. Mulți relatează că la Novi Sad se țirguiesc dimineața cu patronul asupra unui preț 30—35 de DM pe zi, dar seara nu primesc nici jumătate ori chiar deloc. La cine să se plîngă? Vine anotimpul călduros și băjenii tragici ai acestei țări pot să doarmă și pe mesele de piatră în timpul nopții, neputînd să-și permită să doarmă la hotel. Pentru că românul nu merge în Iugoslavia să facă turism, ci să muncească, iar în Africa de Sud, vorba cititorului și prietenului nostru, nu se duce „să strîngă mina lui Christian Barnard”. Ci să strîngă ceva bănișori și să fugă din România sărăciei și șomajului.

PASCU BALACI ■

O stea de maior pentru o leafă de senator

În decembrie '89 evenimentele din Galați au propulsat pe actuala scenă politică personaje (să nu le numim dubioase) cel puțin contestate. Unul dintre acestea este fostul maior din unitatea militară U.M. 01247, actualul senator de Galați, dl. Ilie Plătică Vidovici.

Pe 22 decembrie, mii de persoane au înconjurat sediul Comitetului Județean de partid (actuala prefectură) scandând lozinci, manifestându-și bucuria. Dictatura căzuse și gălățenii erau fericiți. În sediu au intrat atunci și destui oameni cu „probleme precise”: să ture, să distrugă, să pună mina pe puterea locală... Nu putem afirma cu certitudine că prozatorul Apostol Gurău, primul lider al Comitetului Provizoriu de Eliberare Națională, format cu mare greutate în acel haos, și-a dorit cu ardore cistigarea Puterii. Ne abținem să pornim prin hățurile ipotezelor. Cert este că la acea oră Galațiul avea în fruntea sa un intelectual. Că simplul siderurgist sau navetist nu știa cine este Apostol Gurău, ce cărți a scris...

Fotografii de GIG. MOTOIANU

asta e altă poveste tristă a intelectualului român de provincie. Din primul comitet provizoriu au făcut parte și actorul Vlad Vasiliu, profesorul Sergiu Tofan, intelectuali, deci! Că în comitet s-au strecurat și persoane de joasă condiție, acesta e riscul unei Revoluții.

În noaptea de 22 spre 23 decembrie a apărut în sediu maiorul Ilie Plătică Vidovici, adjunctul comandantului garnizoanei Galați. Martori oculari susțin că prezența domniei sale în toți evenimentelor a fost hotărâtoare în victoria revoluției locale, alți martori susțin că ofițerul era beat, dezarma la întâmplare milițienii, aruncându-le armele într-un... frigider (?). Pe 23 decembrie, ora 11,30, apare fostul prim-secretar Carol Dina. Este arestat și legat de maiorul Plătică, apoi scos în balcon, să-l vadă poporul! Multe persoane au declarat că maiorul l-a bătut pe fostul demnitar în fața mulțimii. Dl. Plătică începe să adune capital politic. Tot în cursul zilei de 23 decembrie apare în zonă și colonelul de securitate

Lupu, care i-a asigurat pe revoluționari că Securitatea este „alături de Revoluție”. Haosul continuă, bombardamentul cu zvonuri și alarme false începe să fie întreținut chiar de dl. maior: teroriștii sînt peste tot (în realitate n-a fost prins nici măcar un pui de terorist la Galați, ca peste tot, de altfel), elicoptere inamice la Măcin, fabrica de Oxigen din C.S.G. atacată...

Pe 24 decembrie, soldații maiorului blochează intrările în clădire și la ora 19, actorul Vlad Vasiliu apare în balcon anunțând oamenii că: „Avem trădători printre noi, U.S.L.A. și Carol Dina au încercat să dea o lovitură”. Mesajul i-a fost transmis de Plătică. Vestea cade ca un trăsnet între oameni; vor să forțeze intrările, dar soldații îi opresc. La ora 19,30, în același balcon apar Plătică și Vlad Vasiliu, care îndeamnă populația la calm și anunță că Apostol Gurău și alți membri ai comitetului sînt arestați pentru că au trădat. Actorul Vlad Vasiliu nici nu se retrage bine din balcon că se trezește cu un pistol în piept. Este arestat de maior. De ce? Pentru trădarea Revoluției. La ora 20,30, apare Plătică în balcon și declară că și actorul este trădător. Gălățenii își manifestă indignarea, dar în același timp îl ovacionează pe noul lider al C.F.S.N.-ului, cel care a apărat orașul de trădători, diversioniști, teroriști.

Care au fost motivele adevărate ale arestării celor 21 de persoane din primul comitet? Tentativa de otrăvire a maiorului Plătică, faptul că prozatorul Apostol Gurău avea un pistol (poate ca să se spele pe dinți cu el!) și, altă dovadă ne aduce dl. Plătică Vidovici, comitetul ar fi preluat o donație de la Biserica Penticostală ce consta în aparatură de emisie-recepție (?) în vederea dezorganizării situației... Acuzațiile sînt puere și nu s-au dovedit nici astăzi. Dar atunci, Plătică a fost crezut. 21 de persoane au

fost arestate, legate, bruscate și ținute ilegal timp de cinci zile în adăpostul antiatomic de pe strada Primăverii. Sînt eliberați în noaptea de 30 decembrie, cu un sfat din partea maiorului: „E mai bine să dăm la pace, să uităm ce-a fost ca să fie bine pentru toată lumea”. Printre cei arestați au fost lt. col. Rusu, căpit. Ion Vodă și Aurel Tîrcă. După două zile, maiorul, în noua funcție, a eliberat adevărul prin care motiva victimelor absențele înregistrate la locurile de muncă.

În tot acest timp, presa locală (fostul ziar de partid cu titlul schimbat: „Viața liberă”) prin ziaristii obișnuiți să se supună oricărei puteri (Radu Macovei — de exemplu) declanșează o campanie de discreditare și acuze la adresa „trădătorilor”. Astfel, gălățenii sînt convinși, Plătică a cistigat partida vieții sale. Chiar și în urma anchetei făcută de maiorul Paul Jerbas (actual senator de Vaslui) și de generalul Rizea Nicolae, dl. Plătică rămîne în picioare. Dînsul va ocupa postul de președinte al C.P.U.N.-ului din Galați, se va retrage din armată și la 20 mai va cistiga fără probleme fotoliul senatorial pe listele F.S.N.-ului. Și pentru ca grotescul să capete dimensiuni tipic gogolene, ziarul condus de „gazetarul angajat” Radu Macovei, își cere scuze pe prima pagină față de cei arestați ilegal. A fost o gafă, o tristă și regretabilă întâmplare sau „o greșală” nefecitată a d-lui maior Plătică. Noi susținem că dl. maior a executat ordinele de a face curățenie, ordine primite pe firul scurt... Ascensiunea domniei sale, cu toate semnele de întrebare, este asemănătoare cu cea a altor falși lideri ai Revoluției române.

Dl. senator Plătică Vidovici este unul din autorii proiectului Legii siguranței naționale. (P. Barbu)

Viitorul: mic și roșu?

Liceul „Dimitrie Cantemir”, București. Una dintre clasele a XII-a. O singură întrebare: Cum vă vedeți viitorul? Fără comentarii, iată răspunsurile:

● A mă gândi la viitor înseamnă să am o grijă în plus, de care nu am nevoie. ● Totul cred că depinde de soartă. ● Mai trebuie așteptat pentru a vedea cum va fi. ● În viitor se vor descurca descărăreții și cei care trag cu dinții de carte. ● Fiecare este dator să lupte ca așternutul să-i fie cit mai moale. ● Vreau să fiu sincer: mi-e cam friică de șomaj. ● Ar fi groaznic să nu intru la facultate. Altfel, nimeni n-ar avea nevoie de mine, pentru că — recunosc — nu știu să fac nimic. ● După liceu nu voi urma alte cursuri, deoarece nu am posibilități materiale. Și nici nu vreau s-o mai împovărez pe mama, pentru că tot timpul s-a îndatorat din cauza mea. În august mă voi căsători. Împreună avem gînduri foarte mari. Ne-ar plăcea să mergem undeva în străinătate să muncim. Dacă vom reuși, copiii mei le voi putea oferi ceea ce mie nu mi-a fost oferit. ● Nu visez să fac avere, pentru că mă tem că nu sînt capabil să fur. Îmi doresc din tot sufletul să fac ceva concret dar nu știu exact ce, vreau să apuc pe un drum bun dar nu știu care e acela. ● Evenimentele făcute „cu tinerii și pentru tinerii” se concretizează în acțiuni contra noastră. Mi-e teamă că viitorul va fi asemănător cu trecutul, la fel de searbăd. ● Sîntem la pămînt. Poate cultura, cu dl. Pleșu, o să se ridice. Dar altfel, stăm mai rău ca albanzii. Deci, dacă vrem un viitor mai bun, să începem să învățăm albaneza. ● Viitorul, sper, va fi dur dar corect. ● Ne aflăm în situația polonezilor din perioada '81 — '89 (poate ceva mai bine). Dar unde e Walesa? Întreb pentru că de el depinde și viitorul nostru. ● Întrebat în decembrie '89 cum văd viitorul, aș fi stat de vorbă. Dar acum mă abțin. Dacă află S.R.I.-ul? ● Viitorul nostru este ceva care nu interesează pe nimeni. Foarte interesant, nu? ● Partea proastă este că, în situația actuală, în România e foarte greu să pornești de la zero. ● După ce se petrece în țară, după evenimentele din trecut și cele actuale, se pare că pe plan politic vom fi cam la fel și peste 10 ani. ● Viitorul meu va exista în măsura în care va exista un viitor al tuturor (nu tutulor). ● În societatea aceasta toți sînt niște șerpi, dar trebuie să-mi croiesc drum printre ei și peste ei. ● Viitorul aș vrea să nu semene deloc cu trecutul și nici cu prezentul. ● Am o fire optimistă, însă aș vrea să cred că nu sînt înconștientă. Eu am încredere în mine și cred că voi reuși sub o formă sau alta să îmi găsesc locul. ● Aș vrea să învingă cel mai bun, nu cel mai șmecher. ● Unii colegi vorbesc despre plecarea în alte țări. Nu mi se pare o soluție, să plecăm toți. O să găsesc eu ceva de făcut pe-aci. Hei, cine mă aude? ● Cînd mă uit în jurul meu, uneori îmi vine să cred că viitorul nostru va fi astfel: mic și roșu. ● Viitorul are multe căi. Dacă una se va închide, voi încerca alta. ● Optimismul tineretii e mare și sper că țara noastră să fie cum a fost odată, pe vremea bunicilor. ● Cînd îi văd pe părinții mei cum își numără salariul, parcă mă doare capul. Tot atât de puțin o să am de numărat și eu? ● Toți cei care-au strigat „Moarte intelectualilor” să crape de foame. Dulce Românie, asta le-o doare! ● Viitorul: salam cu soia, ediție revăzută și adăugită. ● Vorba lui tata: pină n-o fi 1000 lei oul, eu stau liniștit. ● Prevăd că o să am un viitor luminos. Avînd în vedere Epoca de Aur în care trăim, sper să obțin un contract de muncă pe viață la mare depărtare de țară. Sper să mă însor cu o fată de tipul Reginei Elisabeta, să am un Trabant de tip Rolls și elicopter în port.

DUMITRU CONSTANTINESCU

Noi nu am lucrat singuri!

Unul dintre cei trei „nași” ai Legii siguranței naționale în dialog cu reporterul „Flăcării”

Senatorul Ilie Plătică Vidovici (Galați), unul dintre „nașii” proiectului de lege privind siguranța națională a României, a avut amabilitatea să ne ofere cîteva amănunte din „culisele” acestei inițiative. Citiți declarațiile d-lui senator, apoi judecați în singurătate viitorul pe care aleșii poporului din 20 mai 1990 ni-l pregătesc. Epoca „Nicolae Ceaușescu”, din păcate, continuă.

— Care au fost motivele pentru care ați participat la redactarea proiectului Legii siguranței naționale?

— Am constatat că activitatea de siguranță națională pare învăluită în mister pentru populație. Să vă dau un exemplu: dacă vă dați agentul nu știu care față de o persoană, să constatați curiozitatea cu care sînteți privit, puteți lăsa interzis pe interlocutor. Oamenii nu știu ce înseamnă siguranță națională. Eu am fost militar, sînt vesel și în anumite ocazii am aruncat asemenea chestii... Pot să vă spun că am fost crezut. Ideea mi-a venit în 22 decembrie '89, cînd am fost în sediul Consiliului Popular Galați. Am văzut o scenă desprinsă parcă din realitate. Cineva spunea: toți securiștii trebuie puși la zid! O femeie cerea moartea acestor criminali. La zid cu ei! Atunci i-am întrebat pe acei oameni dacă pot să-mi spună ce este securitatea. S-a făcut liniște. Nu știau. Au răspuns evaziv. De asemenea, am deținut funcția de președinte al C.P.U.N.-ului pe județ. Cu această ocazie am constatat că în urma desființării serviciului de securitate, nu se mai ocupa nimeni de secu-

ritatea statului. Mie, ca român, îmi pare rău că Filip Teodorescu a fost considerat drept terorist. Un lucrător din acest domeniu se formează în 15 ani. În legislația americană sînt menționate în mod expres nedivulgarea și protejarea agentului. Iar la noi sînt destui care au interes ca țara asta să nu aibă Securitate.

— Ne puteți da cîteva exemple?

— Acest interes vine din mai multe direcții. În primul rînd, de la acea parte a diasporei românești, începînd cu regele Mihai, care contează pe o revenire în țară; pe urmă, dinspre Ungaria.

— Considerați că Paul Goma face parte din diaspora acuzată mai sus?

— Nu mă pot pronunța. Nu știu... Cei care se opun serviciului de siguranță al statului sînt uneori chiar foștii colaboratori ai Securității, care răcnesc foarte tare. În privința Ungariei, din datele pe care le avem, știm că aceasta cheltuiește 1 miliard de dolari anual pentru discreditarea României în Occident. Cînd le-am atras atenția colegilor mei senatori, aceștia mi-au spus că e o invenție. Tîm să le amintesc că

foști colegi de-ai mei, militari, cu ocazia unor aplicații în Ardeal, au descoperit organizații paramilitare care acționau sub umbra crucii. Toți erau maghiari și se instruiă de zor în minuirea armelor albe, ghioage și chiar arme de foc. Alții refăceau bornele vechii frontiere a Imperiului Austro-Ungar. Au apărut în țară arme, narcotice, mîini criminale. Țara asta nu trebuie să fie un sat fără cîini. În Galați, spre exemplu, a venit de 7-8 ori un individ elvețian să vadă cum decurg alegerile. De unde are atîta bani să plătească drumul, masa, cazarea?

— De unde aveți această informație?

— Prin natura împrejurărilor. — Ce documente ați folosit pentru elaborarea proiectului?

— Am plecat de la studiul legislației americane, franceze, canadiene.

— Ce rol a avut generalul Mihai Stan în elaborarea proiectului?

— Pentru mine, generalul Mihai Stan a fost o revelație. Mă temeam că cei de la S.R.I. vor trage spuză pe turta lor. El au avut foarte multe texte comparative și au contribuit efectiv la formulări. Astfel a devenit pe gustul tuturor. Au fost foarte, foarte corecți.

— Dezbaterea proiectului în Senat a fost întreruptă de remanierea guvernamentală. Credeți că este vorba de o manevră politică prin care s-a încercat abaterea atenției publice de la această lege?

— Nu. Nu există absolut nici o legătură, remanierea a fost anunțată din timp și a fost pur și simplu o coincidență. S-a mai spus de către ziaristi că noi trei, autorii proiectului, am fost manipulați. Nu este adevărat.

— După expirarea mandatului de senator, dacă vi s-ar face o propunere de a lucra în S.R.I., veți accepta?

— Categoric voi refuza! Sînt prea bătrîn pentru așa ceva. Eu m-am legat de idealurile Revoluției.

— Dacă într-o zi simt că telefonul îmi este „filat”, cui să mă adresez?

— Prin legile complementare care se vor da, se va crea o comisie la nivelul Senatului (după modelul olandez sau american) care va ancheta cazul dv. și va da un răspuns.

— Conform acestei legi, care este deosebirea dintre lucrătorii foștii Securități și actualul sereist?

— Să vă dau un exemplu: într-o unitate economică, toată lumea știa cine era securistul. Pe lucrătorul S.R.I. nu trebuie nici dracul să-l știe. El trebuie să fie în același timp și lucrător S.R.I. și angajatul întreprinderii. Vor fi cîteva persoane cunoscute public, dar marea majoritate a lucrătorilor S.R.I. vor lucra incognito. Metoda, procedul, sursa, sînt secrete și vor fi protejate prin lege. Noi nu trebuie să fim descoperiți.

PETRE BARBU

INJUNGHIATI CU SINGE RECE

Faptele sînt, în principiu, următoarele: un bărbat între două vîrste intră într-un bar, din cartierul Tiglina al Galațiului. Întîlneste acolo o puștoaică (19 ani) — și, în timp ce bea, îi cade cu tronc fata și vrea să plece cu ea din bar. În discuție se amestecă și cîțiva consumatori „de-ai casei”. Bărbatul și fata pleacă împreună (nu avem certitudinea că ar mai fi plecat și alții). Peste un timp, bărbatul se întoarce cu un cuțit căruia îi cad victime doi dintre băieții din bar. Nu e lipsit de importanță că autorul celor două tentative de omor, Mihai Ion, zis „Puiu”, este și asasinul celebrului boxer Ioan Covaci (din Brăila). Ne interesează, în cazul de acum, cum s-au petrecut lucrurile. Nu încercăm să incriminăm pe cineva, să oferim soluții justiției — și nici nu ne permitem o opinie moralizatoare. Numai declarațiile celor implicați și numai fapte.

Cherchez la femme !

Declarația uneia dintre victime, George (Gheorghe) Popa, poate fi concis reluată astfel: „Mihai Ion nu prea venea pe aici, la barul CIN-CIN la care lucrez împreună cu fratele meu. Atunci a venit prima oară. Fratele meu, proprietarul barului, plecase acasă. Eu am început să servesc în locul lui. L-am găsit pe Mihai Ion, aici, în bar, bea la o masă. Era deja, destul de „făcut”. Era de față și un alt băiat, Constantinescu Dănuț, împreună cu Tuțu Iulian. După ce a consumat ceva, Mihai Ion s-a luat de Carmen Iovu, o fată care venise și ea în bar. Atunci a intervenit și Constantinescu, care i-a ținut partea, zicînd că e însărcinată cu el în 3 luni — și că el e soțul ei. Ceea ce nu e adevărat. S-au împăcat pe urmă. Au plecat împreună, Carmen Iovu, C.D. și Mihai Ion. Apoi s-a întors numai C.D., care era julit la mină și a spus că i-a tras, în dreptul Băcăniei, cîțiva pumni lui Mihai Ion, care „ținea s-o aibă” pe fată și i-a luat niște bani. După un timp s-a întors și M. Ion, cu un cuțit de bucătărie în mînă, căutîndu-l pe C. Dănuț, pe care spunea că vrea să-l omore. Eram în spatele teșghelei barului. Eu serveam cînd a apărut în tocul ușii. Am încercat să-l dau și să-l duc de la ușă pînă la porțile terasei îngrădite. L-am împins, spunîndu-i că să discute ce are de discutat cu C.D. în afara barului și a terasei”.

Două victime fără vină

„Am avut încredere în el, continuă G. Popa. În dreptul porții însă, C.D. a venit prin spate și a sărit la el, la Mihai Ion. Atunci Mihai Ion m-a injunghiat. M-am tîrît, ținîndu-mă cu mîinile de burtă, de la porță pînă la piatră unde sînt florile, vreo doi-trei metri. A intervenit atunci și prietenul meu, Daniel Petrosel, care a vrut să mă ajute. Mihai Ion l-a injunghiat și pe el. Constantinescu Dănuț a încercat, cu o haină aruncată peste mîna cu cuțitul, să-l imobilizeze pe M. Ion. A sărit și paznicul de la Consignația de alături, dar tirziu. Tuțu Iulian a fugit. Noroc că au sărit taximetristii, cei de pe „mașini de stat”, care l-au prins pînă la urmă, l-au bătut zăpăvăn, l-au pus într-un portbagaj și l-au dus la Poliție. Dacă nu erau ei, cine știe ce s-ar mai fi întîmplat (de mulțumesc din toată inima). Poliția a venit abia după ce îl duseseră deja la secție; pentru că să ia declarații lui C. Dănuț, care rămăsese în bar”.

Pe muchie de cuțit

De-aici înainte, declarația lui G. Popa devine tot mai dramatică: „Atunci cînd am ajuns la Spitalul Județean, m-au pus pe o targă. L-au anunțat pe fratele meu. Apoi, m-au urcat pe masa de operație. Vomitam tot. A fost chemat de-acasă doctorul Chicos, șeful Chirurgiei. După operație, am avut 3 furtunuri de drenaj. Au mai trecut 9 zile în care am avut dureri. Mi se infectase ficatul și puroia. Mi-au băgat perfuzie. Nu puteam minca nimic. Îmi băga perfuzie și singe. A 9-a zi, m-au operat din nou și m-au curățat. Am stat 2 luni în spital, trei săptămîni și 4 zile numai la reanimare. Acum, nici C. Iovu, nici C.D. nu mai dau pe la CIN-CIN. Îi consider vinovați și pe C. Dănuț și pe C. Iovu de ce s-a întîmplat atunci. Totul a pornit de la greșala lui C.D. că l-a bătut pe M. Ion. Și din cauza lui Iovu C., care a plecat cu „Puiu”. Și Tuțu Iulian are o vină că a fugit. „Diagnosticul pus lui G. Popa a fost „plagă prin injunghiere, cu leziuni pe stomac, intestinul gros tăiat și ficatul tăiat”. Alături de declarația acestuia pe cea a lui Daniel Petrosel, cea de-a doua victimă a agresivității lui M. Ion: „Mă cheamă, de fapt Daniel Cristian Petrosel. Am împlinit 24 de ani. Diagnosticul care mi s-a pus a fost: plagă prin injunghiere epigastrică penetrantă. Am stat 3 zile la reanimare și restul pînă la 3 săptămîni la chirurgie. Consecințele le-am simțit imediat. Mai am probleme cînd fac efort — și cu „scaunul”. Din articolele care-au apărut în ziare, mi-a plăcut doar finalul incurajator de la „Poliția în acțiune”: „Spe-

Prima victimă: George Popa, 23—24 ani

tatului adoptiv) a plecat cu Mihai Ion, zis „Puiu”, din barul CIN-CIN. Constantinescu Dănuț, zis „Balica”, s-a dus după ei, i-a ajuns în dreptul Băcăniei și i-a dat cîțiva pumni lui M. Ion. Așa rezultă din declarații. Mihai Ion a lipsit cam jumătate de oră, după care s-a întors cu un cuțit de bucătărie (cu o lamă de 12—15 cm, n.a.). De-acasă, unde și-a lăsat hanoracul, a venit numai în pulover, cu ideea fixă de a-l căuta pe C.D. Consu-

Reportorul în discuție cu victimele

răm că tinerețea lor îi va ajuta să învingă”. Atît. „Lui Petrosel, după cum am aflat de la G. Popa, în urma nefericitei întîmplări, doctorii i-au „scos” splina”.

„Mihai Ion suferă de psihopatie polimorfă !”

Ne-am adresat ulterior, d-nului procuror Florinel, însărcinat cu instrumentarea cazului. Iată declarația sa: „Carmen Gheorghiescu (Iovu, după numele

mase, înainte, la bar, cîteva sute de grame de bitter. M. Ion nu a depus nici o plîngere cum c-ar fi fost „tilhărit” de C. Dănuț. Nici din declarația sa nu rezultă așa ceva. Spune însă c-ar fi recunoscut, într-unul dintre cei din bar, pe cineva care l-ar fi tilhărit cu mult mai demult, într-o seară cînd fusese atacat pe stradă. Fata, Carmen I., nu are nici o culpă, penală, ci numai o culpă morală. M. Ion a fost trimis, pentru expertiză, la București-Jilava. Constatările medicale stabilesc că este răspunzător penal. Psihic, el suferă de „psihopatie polimorfă”. Caracteristica acestei psihopatii constă-n faptul că este „exploziv-violentă”. Mai ales la băutură”.

Și poliția greșește !

Cazul „Mihai Ion” a făcut vîlvă și în presă. Un articol extrem de fals a apărut în POLIȚIA ROMÂNĂ nr. 16/1991, sub semnătura ziaristului (?) Dan Antonenco. Se cheamă: „Asasinul lui Covaci revine în „ring” și, într-un limbaj de peltea, cuprinde cîteva erori înfiorătoare: „În apropiere, un bărbat cu ochii încetosați de alcool privea cu jînd spre frumoasa femeie, mereu zimboțuroasă proaspătului ei partener de viață.(...) Năucit, Gheorghe Popa aleargă în urma soției...” Care soție, d-nule Antonenco? Știi că G. Popa nici măcar n-a fost căsătorit vreodată? Să citim mai departe: „Lama rece a cuțitului acuns la briu îi dădea senzația puterii”. Care cuțit, d-nule Antonenco, cînd M.I. a trebuit să se ducă acasă după cuțit? Mai departe: „Hai cu mine, ce mai stai! spuse individul, trăgînd cu brutalitate de tinăra rămasă fără replică”. Fără replică ești dumneată, d-nule D.A., deoarece Carmen I. a plecat, după cum spun declarațiile, de bună-voie! Cităm în continuare: „Lama unui cuțit (...) îl culcă la pămînt”. Numai imaginația dvs. infierbîntată, science-fiction onorat d-nule polițist de presă, îl culcă la pămînt: G. Popa declară că a fost îngenucheat de cuțit și s-a tîrît 2—3 metri, după care s-a așezat pe o bordură cu flori. Mai departe, articolul d-nului Antonenco e ficțiune pură ca heroina: „Îi sări în ajutor barmanul Daniel Petrosel”. D. Petrosel nu e barman, ci taximetrist! Continuăm: „Deși trecuse bine de 50 de ani, Dumitru Petcu, fost subofiter de poliție, nu demult pensionat, se hotărî să intervină”. Nu cumva d-neata îi vezi pe toți subofiteri de Poliție? Proprietarul Consignației mi-a declarat că angajatul său n-a fost niciodată polițist, ci șofer! Mai aflați că d-nul căpitan Codruț a declarat că nu dînsul a condus ancheta în cazul „Puiu”...

Taximetristii în acțiune

Dar Poliția, neobosită, mai scoate și publicația locală a județului Galați, „Poliția în acțiune”. În această gazetă format A4 (din 15.03.'91), d-nul colonel Nuță

C-tin scrie fează la acum îs pline de c adună o se gea) și car pînă tirziu, colonel? I privatizare vate se ac

A doua vict

gea”? D-vo: chetarea ca nu știți că M scrieți în art Reproduc di tate, în ace: cînta restau Petrosel, de ceeași vîrstă lonel, Gh. F preumblare, fiind ajutor conform pro oră seryînd afară c ast ta circumsii, 3—4 m.p. pe Să continui zită din exp doi iau măs scăpați de li Lumea? Iar intervenit ta aceea, o nouă TII IN ACTI Petrosel are de făcut, rîști? Chema

PE PROSTITUTE NU LE IARTĂ

Rîndurile care urmează sînt un post scriptum la un articol apărut mai demult: „Prostituatele sub clar de lună”. Incepea cu un interviu cu Rodica N., una din fetele de la Inter, continua cu un reportaj despre prostituția de lux și un altul despre proxeneți. Am revăzut-o zilele acestea pe Rodica. Nu îi mergea bine. Avea cearcăne, trăia cu sefative.

Rodica: „Imediat după apariția articolului am fost acuzată de vedetism. Dar nu numai... Cei mai mulți au crezut, sau le-a convenit să creadă, că informațiile din reportajul despre prostituția de lux proveneau de la mine. Am încercat să le spun că nici un jurnalist nu-și desconfiră informatorii. Le-am zis că nici măcar nu m-ați întrebat cît câștigam într-o seară, că discuția s-a limitat strict la viața mea. Dacă atunci cînd mergeam la Inter am dat cuiva ceva, am făcut-o pentru că așa sînt regulile jocului sau pentru că mi-a făcut plăcere. Sînt la Inter persoane la care țin și apoi toată lumea trebuie să trăiască. Dar unii nu au înțeles, sau nu au vrut să înțeleagă. După apariția articolului, reacția unora împotriva mea a fost foarte dură. Trei zile nu am putut minca. Zilele următoare am încercat să mănînc ceva, dar mi s-a făcut rău. Mă mir că nu am innebunit.”

Și în „Flacăra” și în „Expres” au apărut în ultimele săptămîni articole despre Inter, iar noi sîntem mereu bănuite că furnizăm informații. Dar acolo sînt două sindicate și la fel de bine informa-

sînt, îmi și poate de a bese despre nume. Dar mani. După mai mers l: nu au mai mult de o că mă vor terminat re: Pe undev. fect bun. M ochi. Avean oamenii pui buni.

Acum nu mea interlo: inclusă, nici pentru că s: mată. Mi-a Ele nu sînt cine nu dore versafiei, s companie.

Obsesia m ne” de Duri area morală cea fizică. I ge nivelurile societăților. stîlpul fan seori ce, car țin. Nouă n trecut”.

Oamenii le în lacrimi. I întîlnesc și camelii?!

Barul Cin-Cin, noaptea

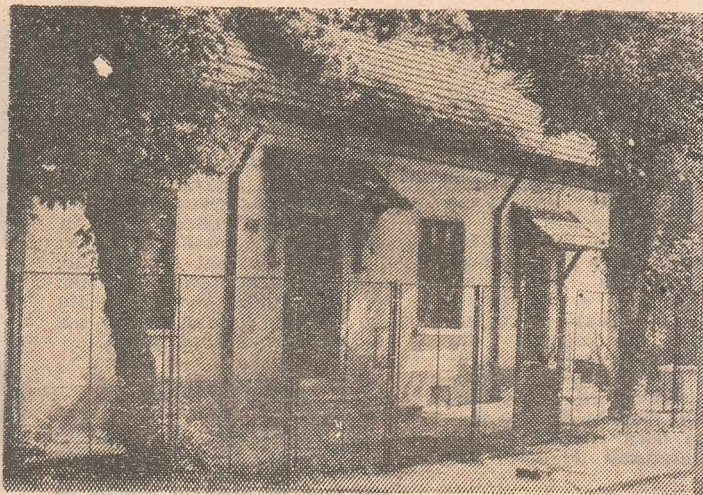
Peșchesurile primite de Ana Mureșan

Noi, cei din Asociația pentru Protecția Cumpărătorilor de Autoturisme (A.P.C.A.), ne luptăm de mai multă vreme pentru drepturile noastre. Acum simțim în proees cu guvernul. În același timp, am căutat să aflăm și cauzele pentru care am ajuns în situația aceasta — am plătit, dar autoturisme n-am primit. Am aflat cu acest prilej că ceva din felul cum funcționa favoritismul în cumpărarea de autoturisme pe vremea Anei Mureșan.

În legătură cu aprobările pe care Ana Mureșan le-a dat, din scrisorile primite de asociație putem să vă prezentăm în mod concret zeci și zeci de cazuri din care dumneavoastră să trageți concluzia cum a fost posibil. Astfel, cetățeanul Bănică Ion, fost peste 20 ani secretar de partid al Ministerului Comerțului Interior, și-a procurat într-un interval de timp foarte scurt, fără vechime la C.E.C. și nr. de ordine dat de I.D.M.S., o

Dacia 1100, un Trabant, o Lada 1200, o Dacia 1300, o Dacia 1400, iar în afară de aceste 5 autoturisme încă altele două pe numele fiicei sale, Manta Cristina; cetățeanul Filipoiu Aurel care în afară de autoturismele procurate pentru el, două Lada 1500 și o Dacia Break, a mai procurat pentru fiul său: un Trabant, un Olcit, o Lada 1200 și o Dacia 1310, folosindu-le până găsea clienți buni, acest individ l-a ajutat pe fiu să-și cumpere casă cu garaj în curte, alt garaj și alte priorități (nora, mama). Oare de ce nu a fost condamnată „tovarășa” Ana Mureșan în procesul C.P.Ex. — dosar în care se stabilise că lovi-se cu bitele pe revoluționari ajutat de complicități Filipoiu, Bănică și alții și mai ales de ce nu s-a pornit încă urmărirea penală cunoscând că atît la sediul M.C.I., cit și la cel de la fostul Consiliu al femeilor există „cadouri” de mai multe milioane provenite de la „atențiile” pentru aprobări prioritare de autoturisme? Asemenea exemple aprobate cu prioritate de Ana Mureșan au fost acordate și la o serie de procuriști, securiști, medici, etc., nu numai din București, ci și din întreaga țară. Totuși, ne întrebăm de unde au putut avea asemenea imense sume de bani toți aceia care și-au procurat prin Ana Mureșan mai multe autoturisme pentru folosință personală? Deci, afacerile făcute de Ana Mureșan se împleteau cu afacerile făcute de aceștia, și astfel trăiau în armonie cu toții, menținându-și poziția de profitori.

Datorită numărului mare de aprobări pe care le-a acordat, mii și mii de cetățeni cinstiți cu banii adunați cu greu de-a lungul a mai multor ani, cu vechi-

Casa cu piscină și garaj a lui Răzvan Filipoiu, construită dintr-un singur salariu

Fotografii de
CRISTIAN CĂLUGĂR

me și număr de ordine dat de I.D.M.S., nu au reușit să-și ridice autoturismul dorit, ajungând astăzi în situația de a nu-și mai putea realiza visul, situație în care nu au fost ajutați deloc nici de guvernul actual. S-au făcut peste 20 de intervenții, demersuri, scrise la toți factorii de conducere (Președintele României, Parlament, Guvern), s-a folosit în mod intens presa cotidiană, mijloacele audio-vizuale existente (radio și televiziune), au avut loc trei audiențe la Guvernul României, etc., pentru a se aproba livrarea în continuare a autoturismelor pentru toți cumpărătorii din perioada amintită mai sus la prețul ini-

țial de achiziție, însă toate fără de rezultat — situație în care asociația a fost obligată să ceară ajutorul justiției. Sintem convinși că în modul cel mai principal, neinfluențată de nimeni, justiția va aplica legile țării, acordind dreptatea de partea celui căruia îi aparține, fără a se ține seama de nici un aspect economic, tratându-se această problemă ca o problemă de principiu, tot așa cum s-a întâmplat în procesele similare derulate în Polonia și Ungaria, unde dreptatea a fost acordată celor aflați în situația noastră.

Ing. ȘTEFAN CHITESCU
Președintele A.P.C.A.

Neocomunismul față în față cu dl. Freud

PROTESTUL ZIARIȘTILOR

Nu este pentru prima oară că se atentează împotriva ziariștilor și a unei anumite părți a presei. Filiala Satu Mare A.Z.R. acuză autoritățile locale, în special securitatea și poliția, de folosirea acelorasi practici ilegale, grosolane și abuzive, întinse în timpul așa-ziselor anchete făcute la cele două grupări de publicații „Solstițiu” și „Pleiade”. Se vede limpede treaba că sint aceleași metode învechite, depeizate, utilizate de fosta securitate. Deci, lupul și-a schimbat părul, dar nărvul ba. În spatele unor acuzații de felul aceloră că la sediul celor două grupări de publicații se adăpostesc „inșurșuri cu caracter obscen”, se ascunde, în fond, același tip de acuzații care au avut darul să intimideze colectivele redacționale. Clasicile metode abuzive sint cunoscute de-acum și trebuie să spunem deschis cititorilor noștri că, nu atît revistele sexy, cit, mai ales, unele articole critice împotriva noii puteri apărute în publicațiile „Solstițiu”, „Gazeta de Nord-Vest”, „Faliment”, precum și unele editoriale, probe și extrase apărute în revistele de cultură, au deranjat notabilitățile locale și nu numai.

ION CREANGĂ ȘI PUTEREA

Chestiunea cu „rîșni”-plînsu la români” trebuie, în schimb, aprofundată. Unii susțin că asta e culoarul nostru de fugă, de sorginte latină. Alții spun că e scăparea noastră în marea asta nesfîrșit de mare și înglobativă, slavă. Alții o spun pe aia dreaptă: este o parte din fondul nostru de lașitate, ridicat la rang național! Cîteva cincinale la rînd am fost obșnuți să ridicăm politicul la ecuație de gradul I, neglijînd totalmente economicul. Însăși problema vieții am fost obșnuți să o privim printre degetele răschirate. Acum tragem

cu coada ochiului, la un trup superb de fată, apărut într-o revistă de profil. Credeam că genialul Creangă ne-a dezvățat de pudibondia națională: „Eu aș da și cămeșă de pe mine numai să mă lasă să-i pun mina pe țîță oleacă... Căci „A zis lelea că mi-a da / Cînd s-o coace cinipa / Și-a duce-o la topitoare / Și mi-a da dintre picioare”. Cine să interzică o astfel de literatură? Mai concret, trebuie introduse în circuitul beletristic textele unor scriitori români și străini care au fost inaccesibile marelui nostru public, din considerente știute. Pentru frumusețea limbii, pentru șarmul povestirii, pentru decojirea de substratul mistic, ar merita reproduce în întregime poveștile „corosive” ale lui Creangă. Mai tînești minte **Povestea poveștilor**? „Sfîntu’ Petrea nu-și putea stăpîni mirarea de cuvintele ce auzise că au eșit din gura lui Hristos, — pentru că niciodată nu mai vorbise Mîntuitorul așa de buruienos”. Noi, românii, l-am acuzat pe Creangă, că a împușcat cioara de pe tîrta bisericii; în sfînta, marca noastră nerușinare l-am acuzat și pe Eminescu de tot felul de boli sifilitice și de escapade amorose intempestive. Francezii nu s-au supărat că Baudelaire și-a vopsit părul în verde; i-a interesat faptul că el a devenit tatăl poezilor. Englezii nu s-au supărat cînd scriitorul John Ardagh a scris, cu ironie, fină, despre conaționali săi: „Englezii au sexul în cap și nu acesta este locul potrivit”. Cine are umor rezistă în toate anolimpuriile, în toate regimurile, indiferent de coloratură.

Oare domnul ministru Doru Viorel Ursu știe că la Satu Mare s-au confiscat reviste cu caracter politic? Că s-au confiscat adresele colaboratorilor? Corespondența cu **Societatea Timisoara** interesa în primul rînd. Că un ofiter de securitate de la Băneasa își face de cap în zonă? Cum s-a putut descinde la cele două grupări de publicații, fără

ordinul scris al procuraturii? Vechea strategie polițienască a securității nu se uită așa ușor, de la o zi la alta, ba se amplifică. Sechestrarea unei părți mari din publicațiile „Solstițiu” și ale Casei de Editură „Pleiade” reprezintă, în orice caz, un abuz incalificabil.

ACELAȘI SCENARIU

Din păcate, autoritățile locale sătămărene sint înșurubate în funcții dintre cele mai mari. Firește că trebuie să reținem autorităților provenite din zonă setea asta de totalitarism, de despotism luminat. În zadar încercă parlamentarii noștri să

se expliceze în fel și chip. Cuvîntul lor nu are credibilitate, nu are încărcătură morală. Într-o bună zi, noi, ziariștii, va trebui să-i iertăm. Întreaga noastră națiune este iertătoare din fire și din menire, ba chiar din pătîmire. Că așa e sufletul românului, poți dansa în el — numai kazaciocul nu! Ce ne intrigă, însă, la culme, sint tocmai aceste metode abuzive și practici vechi. Trenăduși de ocazie observă, filează, raportează. De la vecinul de palier pînă la administratorul de bloc. Oamenii sint oșosiți, înspăimîntați, tracasaji, sastișiți.

DANSUL TOBELOR ȘI URCATUL ÎN COPAC

Vorba ceea (sau gorbaceea), numai libidoul lui Freud i-ar mai putea salva pe vajnicii noștri puritani nomenclaturisti. Au ajuns și la revistele sexy. Dintr-un nesfîrșit elan național. Așa vom ajunge la dansul tobelor și la urcatul în copac, în stilul nostru național, absolut specific. Așa vom ajunge și la Tratatul semnat de domnul Iliescu la Moscova. Între Moscova și București vom construi un tunel al timpului, care să reziste cit o conductă de gaze. Între Paris și București o cafenea Athénée-Palace, unde tot românul zace. Domnul François Mitterrand trebuie că nu este străin de înălțătoarele edificii pe care dorim să le ridicăm, în stil dimbovitean: un socialism cu fața brucană.

Se va adevăra, încă o dată, dacă mai era cazul, că Dumnezeu ne-a dat de toate, dar nu prea știm ce să facem cu ele! Se vor clarifica, cu vremea, atît legea deontologiei ziariștii, cit și scumpirea hirtiei și a tipografiei de 314 ori. Pînă atunci, însă, aflați, stîmăți concetățeni, că toată vina destabilizării țării o poartă numai intelectuali, sexul și puterea opoziției.

DORIN SĂLĂJAN

Petroșel, 21 ani

Implicat în an-
lon, nu? Atunci
osit o oră — cum
r 20—30 minute?
vs.: „Și fatali-
pătrund în in-
tineri, Cristian
Gh. Popa, de a-
ntre, d-nule co-
urant, așa ca la
tot timpul acolo,
— și, mai mult,
eclaratii, la acea
teighelei? În
are, c la poar-
n interiorul de
edă micuțul bar,
perlată, dar tre-
gemetele, celor
divarea lor... sint
Cine ia măsuri?
it, să știți c-au.
Propunem, de
„TAXIMETRIS-
o precizare: D.
n: 23! Știți ce-i
profesie zia-
e la MINOLTA!

L GALĂȚANU
ION PÂNCIU

MENI

și defectele și
ut curajul să vor-
pun lucrurilor pe
adus mulți duș-
articolul, nu am
ajoritatea fetelor
ă între acolo mai
m-au amenințat
Doamne, li s-au
eriale!
a avut și un e-
t un vâl de pe
nci, impresia că
iim sint mult mai

locul nici în lu-
volens nolens sint
societate normală,
ută, probabil, ciu-
să fiu o gheșă.
i facă amor cu
cate în arta con-
pentru a ține

la bătrînei doam-
ntre că prostitu-
mai gravă decît
rca morală atin-
inalte ale tuturor
nnate, puse la
dei noi și de-
cunosc prea pu-
ră greșelile din

traviata” cu ochii
ei pregătiți să
aceste dame cu

ELIA BORIGA

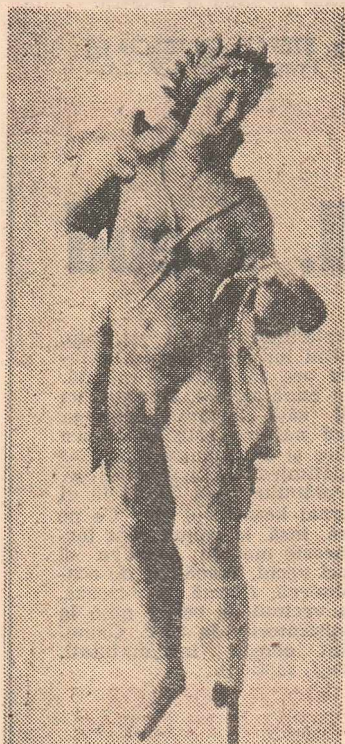
Ce știm despre transsexuali?

Sexualizare, intersexual, transsexual sînt cuvinte care lipsesc din majoritatea dictionarelor românești pe care obișnuim să le consultăm. Ele acoperă însă o realitate care nu poate fi ignorată nici medical, nici social. Despre aspectul științific dar și despre cel senzational pe care le cuprind acești termeni am dorit să aflăm amănunte de la trei specialiști în endocrinologie ai Institutului Parhon, doctorii Constantin Maximilian, Barbu Ionescu și Constantin Dumitrache. Textul care urmează este un fragment din conversația pe care am înregistrat-o într-o dimineață ploioasă. Interlocutorii mei se întrebau din cînd în cînd cu maliciozitate dacă cititorii chiar vor fi interesați de acest subiect.

Sexualizarea

Sexualizarea și sexualitatea sînt două procese distincte dar undeva interconectate, pentru că endocrinologia se ocupă și de sexualitate în formele ei normale. Există o serie de deficiențe sexuale care pot fi corectate medical. Sexualizarea este procesul prin care un individ ajunge să fie bărbat sau femeie. E un proces de o complexitate formidabilă, care se desfășoară într-o succesiune de faze în care nu ar trebui să apară nici o abatere. Or, nimic din ceea ce definește viața nu e perfect.

Toți pretindem că știm de ce un individ este de sex feminin sau masculin. Dar nu toți

știm că cineva care arată ca un bărbat poate în realitate să nu aibă toate atributele care definesc un bărbat. Sau o femeie care pe dinafară arată ca o femeie poate să aibă testicule. Cum se întîmplă aceasta? Sexualizarea e un proces care se perfectează în trepte în perioada intrauterină. Într-o primă fază, organismul se sexualizează cromozomial, în a doua fază se formează gonada, în a treia se formează organele genitale interne, în a patra organele genitale externe și în cea de-a cincea fază comportamentul sexual.

Un element hotărîtor este sexualizarea creierului care are loc la sfîrșitul vieții intrauterine. Dar creierul nu este imuabil masculin sau feminin pentru că pot oricînd interveni deviații datorate unor factori culturali. Dacă peste determinismul nativ de a fi bărbat sau femeie apare un proces educațional care contrazice determinismul organic se creează un conflict. Se naște astfel un hibrid nenorocit, un homosexual sau un exhibiționist.

Și aici intrăm într-un alt capitol: ce este normal? Homosexualitatea este normală sau nu? Exhibiționismul e normal sau nu? Cît de tolerantă este o societate pentru a îngloba oamenii care se abat de la normele ei de comportament?

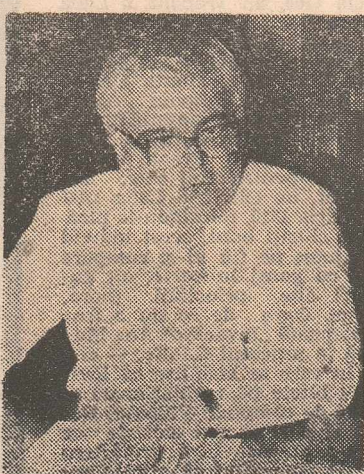
Teoretic șansele de a exista,

erau minime. Dar în clipa în care noi am apărut din acest joc al hazardului avem un destin care va determina întreaga noastră traiectorie biologică. Sîntem ceea ce sîntem pentru că în momentul concepției un spermatozoid unul singur din cele cîteva milioane a fecundat un ovul. O fracțiune de secundă mai tîrziu ar fi fost altcineva. Și în clipa aceea totul e hotărît: dacă va fi bărbat sau femeie, normal sau nu, dacă va trăi sau va muri, dacă va fi geniu sau înapoiat mintal. Totul s-a hotărît în aceea clipă, unică.

Intersexualii

Pe certificatele de naștere individul are un sex social. Noi declarăm un nou-născut băiat sau fată, exclusiv în funcție de structura organelor genitale externe, care deseori ascund o realitate mult mai complexă. Pentru a vorbi despre un bărbat sau despre o femeie, cele cinci etape ale sexualizării trebuie să fie în consens. Nici în mod normal această finalizare nu este perfectă, pentru că un mascul are și o cantitate de hormoni feminini iar femeia are o cantitate minimă de hormoni masculini. Altfel femeia nu ar fi femeie în totalitate, ar fi un animal placid, iar bărbatul ar fi un sălbatic hirsut agresiv.

Noi sîntem un program genetic și cu neglijabile excep-

Dr. Constantin Dumitrache

Dr. Barbu Ionescu

Dr. Constantin Maximilian

perit că aveau testicule, deci organe genitale masculine. În mod obișnuit apare un caz de intersexuat la 3.000 de oameni. La eschimosi, pentru că trăiesc în comunități închise, apare un caz la 250 de persoane.

Transsexualii

Transsexualii sînt indivizi care se nasc cu o structură definitorie a unui sex dar au comportamentul sexului opus.

te de durată în care endocrinologul și psihiatrul trebuie să se convingă de acest lucru. Urmează etapa cea mai groa: reconsiderarea sexului din punct de vedere juridic. Educația juridică în acest sens la noi și în întreaga lume are limitele ei. La Oradea s-a judecat ani de zile un caz și nu s-a ajuns la nici o concluzie, apoi cazul s-a mutat la București și pînă la urmă s-a obținut această schimbare. Abia în acel moment se

poate trece la manevre chirurgicale care să-l aducă în consens cu dorința lui sexualizată psihică. Tr-o serie de tehnici plătite ajunge în consens cu comportamentul. Dar nu este ușor să se rezolve în societate o problemă care este o realitate. Unul din primele ca-

la Institutul Parhon a fost o femeie care se dorea bărbat. Provenea dintr-o familie de medici. De mic copil a fost internată la psihiatrie pentru dificultăți de comportament aparent o fată normală, cu facultatea, a acceptat momentul dat condiția de a avea un prieten dar ea a eșuat pentru că îl nu voia. La 28 de ani a început să crească barbă și mustăți primul caz care ne-a sîcînat în astfel de situații numai tulburări de comportament, se mai întîmplă ceva. Atunci a venit la tîlul nostru. A urmat de reconsiderare a sexului care profesorul Agripa a reușit să-l construiască tegumentele ei un organ cu funcție de penis. După ani pacientul nostru s-a transformat într-o femeie.

Și cu toate acestea clinici din lume pentru sexuali au fost deschise pe care le au intervenții chirurgicale, precum și din țară. Mult comentat în presă operațiile din Alger unde existau neamurate eretice diagnostice. Deseori nu de destul de scrupuloși să teze în ce măsură este un transsexual și nu de mosexual.

Pagină realită
AURELIA BO

CIOBĂNIȚA VREA SĂ SE FACĂ CIOBAN

Max este cioban din Bihor. Are 21 de ani și dacă îl privești pare o fată obișnuită, cu părul tuns scurt. În realitate e transsexuat. A venit la Institutul Parhon pentru a-și schimba sexul. Dacă nu va reuși să devină băiat e hotărît să-și pună capăt zilelor. „De la 7 ani cînd am început să înțeleg ce se întîmplă cu mine eu m-am simțit băiat. Nu am purtat niciodată rochii. Ar fi mai ușor să rămîn fată, dar nu pot pentru că mie îmi plac fetele. Cu băieții am doar relații de prietenie. Cînd merg la discotecă dansez cu fetele. Dacă este damă tango ele mă invită la dans. Nu am iubit decît fete. Acum îmi place o fată frumoasă din-

tr-un sat vecin. Ne vedem duminică, o sărut, o mîngîi dar nu pot merge mai departe pentru că am corp de femeie. Ea nu știe asta, crede că sînt băiat.

Am încercat să mor și nu am reușit. De două ori am luat medicamente de la tatăl meu care este epileptic. Nu mai auzeam, nu mai vorbeam dar de murit n-am murit. Acum trei luni mi-am tăiat venele și iar n-am murit. Atunci o doctoriță mi-a spus să vin la Parhon.

Niciodată nu mi-a plăcut să fac mîncare, să spăl. Eu am 150 de oi, primăvara merg la plug, merg cu caii în pădure după lemne. Acum doi ani frații mei erau în armată și eu am ținut toată gospodăria.

Schimbarea de sex este un proces îndelungat. Voi nota numai timpurile chirurgicale care trebuie parcurși: extirparea sinilor, scoaterea ovarelor, îndepărtarea uterului. Urmează apoi plastia organelor genitale externe: închiderea vaginului, încercarea de a efectua din tegumente sau alte structuri o formațiune penială. Abia după aceasta începe tratamentul cu hormoni masculini.

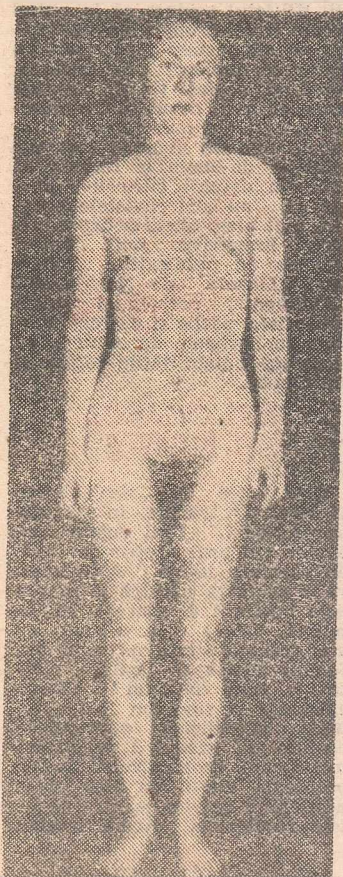
Corecția unui bărbat către femeie este mult mai ușoară: se extirpă penisul, testiculele iar, în perineu se realizează un neovagin. Pentru sîni se pot pune proteze de acrilat, un plastic neutru care nu produce iritații. Urmează apoi tratamentul cu hormoni feminini.

Aceste cîteva detalii tehnice le află odată cu mine și Max. Dar nu e impresionat. A hotărît: „Acum îmi încerc ultima șansă. Dacă nu voi deveni băiat, tot îmi aleg moartea.”

Ei nu au nimic comun cu homosexualii sau cu travestii, ei sînt rezultatul unui defect de sexualizare. Transsexualii doresc să-și schimbe sexul în timp ce homosexualii se complac cu sexul lor și doar plăcerea sexuală este alta. Pe măsură ce un copil transsexual crește, el înțelege că nu există concordanță între reacțiile lui psihice și înzestrarea sexuală. Un băiat de 7-8 ani umblă cu rochițe, stă în fața oglinzii, își face sprîncenele. El imită comportamentul feminin, nu social, ci biologic. Pe măsură ce devine adult apar relații de contestare a definiției lui sexuale. E într-un permanent conflict cu societatea, cu familia. Deseori s-a considerat că transsexualii sînt bolnavi psihici. Un transsexual își renegă public sexul, nu-l interesează reacția celorlalți, în timp ce un homosexual face din abaterea lui comportamentală un secret și în general nu iese din grupul de homosexuali în care a fost inclus. Un transsexual iese în piața publică și strigă: Sînt o eroare a naturii, ajutați-mă să devin ceea ce originar trebuia să fiu!

Lupta lui cu societatea durează ani și ani. E un diagnos-

Femeie masculinizată și o fetiță de 3 ani hermafrodită

Nu mai sint idr' 2

Invențiile din sertar așteaptă legea

În vremea cît Oficiul de invenții și mărci conduce după Legea numărul 974 „îmbunătățită” cu Decretul 93/1976, nu e cazul să ne punem întrebarea de ce sînt de invenții a se la mai mult de jumătate. Să-și bată capul pe grăsu aproape pe gratis, po-

Se duce să bea o bere, nu-l poți învinui, din mo- t de legea mai sus mențio- nate, de pe urmă căreia nu are decît la o recompensă de 3 salarii și al pe o perioadă de 5 ani, ru cea mai grozavă inven- tu se puteau primi (ina- de liberalizare) mai mult 7000 lei, împărțiți și a- a dacă sint mai mulți au- Calculul se face numai în avantajelor obținute de- ta titulară de brevet. La ul său, întreprinderea nu imte nici ea cine știe ce dată, de vreme ce inven- poate fi aplicată de oricine gratis.

adar, inventatorul munces- entru maximum 17000 lei, unitatea titulară a brevetu- face o serie de cheltuieli u experimentare, omolo- serie zero și așa mai de- , pentru ca apoi să vină o întreprindere de profil, să aplice invenția fără u și fără nici o bă- de ap. La ce bun să mai ei?

ul drum al legii către noi

fel prezentîndu-se lucruri- e naște întrebarea, absolut mă, de ce nu se face și e nu apare altă lege. De , s-a făcut, dar cu apari- i, e o poveste mai lungă, ce declară directorul Ofi- ul de Stat pentru Invenții rci, doamna Mioara Ră- eu: „Noi am început să m la modificarea legisla- în aprilie 1990 și am par- toate etapele necesare u a „junge cu ea în Parla- elaborat cinci pro- de legi: Proiectul de lege

privind protecția invențiilor. Proiectul de lege privind pro- tecția mărcilor de fabricație, de comerț, de serviciu și indica- țiilor geografice. Proiectul de lege privind protecția desenelor și modelelor industriale — designul. Proiectul de lege privind protecția topografiilor cir- cuitorilor integrate și Proiectul de lege privind consilierii în proprietate industrială. Această din urmă lege va înalțura mo- nopoliul statului — prin Camera de Comerț și Industrie a Româ- niei — în domeniul reprezen- tării persoanelor fizice străine care solicită brevet la noi. Tre- cînd la o economie de piață, re- prezentarea persoanelor străine în fața Oficiului se va putea face — ca în toate țările dez- voltate — prin agenți de bre- vete. Vor fi persoane private, autorizate de O.S.I.M. și men- ționate într-un registru națio- nal. Pentru România, înseamnă o nouă meserie, care va nece- sita o pregătire postuniversi- tară. Agentul de brevete, care acordă asistență de specialitate inventatorului și-l reprezintă, trebuie să aibă cunoștințe te- meinice în diferite domenii: ju- ridic, economic, tehnic. O.S.I.M. se va ocupa de organizarea unor astfel de cursuri la Uni- versitate — Facultatea de drept și, poate, chiar și la Politeh- nica.

Revenind la cele 5 proiecte de legi, ele au fost elaborate de noi în vara anului 1990, s-au analizat observațiile și propu- nerile inventatorilor, fiind ac- ceptate în funcție de legisla- ția internațională. Am putut, în sfîrșit, să beneficiem de con- cursul Organizației Mondiale a Proprietății Intellectuale, care ne-a ajutat la completarea pro- iectelor cu prevederi ce se ar- monizează cu legislațiile țărilor dezvoltate. Ministerul au ve- nit, și ele, cu observațiile lor, după care, în noiembrie 1990, proiectele au fost înaintate Gu- vernului. Pe 8 decembrie cele 5 proiecte de legi au fost trans- mise Parlamentului, spre apro- bare.”

De atunci, se așteaptă. Nu-i prea lung timpul?

Doamna Rădulescu precizează că este o legislație specială, puțin aridă, conținînd termeni de specialitate mai greu de în- țeles pentru nespecialiști. Pen- tru analizarea celor 5 proiecte s-au constituit în Parlament 7 comișii și s-au propus o serie de amendamente, nici unul ne- vizînd fondul. Nu merge ușor, e de părere doamna Rădules- cu, mai ales că au fost înain- tate și multe alte proiecte de legi, ca să nu mai vorbim de tezele Constituției.

Și totuși n-ar merita această legislație o atenție specială și o procedură mai rapidă? În ultima sa intervenție televi- zată, premierul român vorbea de necesitatea rețehnologizării și a fondurilor valutare exter- ne. Străinii nu vin să inves- tească în România. Din multele motive, unul ne este servit chiar de doamna directoare de la O.S.I.M.: „Ce înseamnă re- tehnologizarea industriei? Pe

de o parte, înseamnă invenții făcute la noi, ceea ce nu prea se întîmplă pentru că nu există nici un stimul, pe de altă parte, aducerea din afară a unor tehnologii moderne. Stră- inii se interesează dacă avem un sistem de protecție sigur și puternic care să le dea, prin lege, drepturi în România. Ne întrebă firmele, ne întrebă ambasadere — cînd va apărea această legislație? Atîta vreme cît nu există protecția prin lege, nu vine nimeni să riște. Sintem siguri că aceste legi vor incuraja investitorii străini”.

Invenții, băieți, invenți!

După aprecierile Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, în maximum două săptămîni, una dintre cele 5 legi ce-și așteaptă rîndul la Parlament, va fi votată. Este vorba de Legea privind protecția inven- țiilor. Pe cît se pare, e cît se

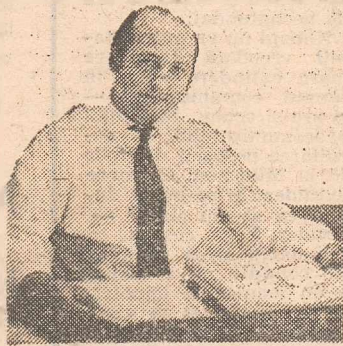
poate de stimulativă. „Princi- pala modificare pe care o a- duce legea — ne declară doam- na Rădulescu — este dreptul la brevet, care aparține inven- torului. Așadar, el va putea dispune de creația sa. Se va rasturna complet procenta- jul invențiilor pe nume perso- nale, față de cele pe numele unităților economice. Vor exis- ta și invenții de serviciu, dar acestea vor avea în spate un contract între inventator și uni- tate, contract ce va include pre- tențiile autorului de invenție”. Din informațiile celor de la O.S.I.M., există foarte multe invenții înute la sertar, în așteptarea unei legislații favora- bile. Să sperăm că Parlamen- tul nu va mai prelungi mult această situație. Să sperăm, totodată, că noile legi vor fi, într-adevăr, de natură să aducă cu ele îndemnul: Invenți, băieți, invenți!

LIANA TATOS MOLNAR

ROMANIA SRL

Domnii directori Sergiu Budu și Mihai Lungu ne-au declarat: „Am reușit, în fine, după 3,5 luni să transformăm reprezen- tanța noastră la București în societate mixtă, cu 99 la sută capital austriac, deci legea ne interesează în mod evident. A- preciem pozitiv legea. Să vedem cum se va aplica. Pentru că te lovesti de o grămadă de piedici la fiecare pas. Spiritul care domnește este cel al punerii bețelor în roate la nivelul fie- căru șef. Ai impresia uneori că ești tratat ca un infractor. De la vîmă pînă la înmatricularea unor mașini. Vrem să asigu- răm clienților români toate fa- cilitățile de care se bucură alții în afară. Echipa noas- tră este educată de Minol- ta, ale cărei produse și servicii sint de primă clasă în lume.

Serviciile noastre sint exclu- siv în lei, ceea ce nu este de- loc ușor cîtă vreme leul nu este convertibil. Vom încercă să facem și producție și cu- tăm un teren pentru un nou sediu, de 8 etaje. Am crescut împreună cu greutățile, alții

nu le vor înțelege niciodată, dar tocmai de aceea o facem noi. Va mai trece o vreme pînă se va dumiri lumea că nu poți să-ți faci bine numai tie. Extinderea noastră va da de lucru și la alții”.

tinuăm, așa cum am is, prezentarea metodei eutice elaborate și practi- de inginerul Constantin aru. Pentru cei care nu tit relatarea noastră ante- rezumăm:

Ingenierul electronist Constan- tin aru este autorul mai multor aparate cu profil medi- covenetate și introduse în ia curentă sub supraveghe- re personalului sanitar din ca- Spitalului Militar Central. ni dominante pentru pro- le de bioinginerie (este, alte, constructorul pri- i electronograf din Româ- îl recomandă deopotrivă în te de realizator, în premie- țională, a unor concentra- de energie cosmică. Pășind i teren mișcător, domnul aru s-a arătat animat nu

● Vindecări spectaculoase prin concentratoare de energie ● Sub auspiciile „Flăcării”, va avea loc o demonstrație publică ●

bară metalică de cupru argintat sau aurit, sudată cu cositor la punctele terminale și matisată cu fașă de tifon. Ea se plasează pe capul pacientului, iar traseul se închide în jurul gîtului. Acest concentrat de energie cosmică are menirea de a pre- lua biocimpul și de a-l distribui în zonele în care lipsește sau este mai redus, cu scopul de a „reîncărca bateriile” epuizate ale corpului uman. Afecțiunile tratate, la fel ca în acupunctu- ră, sint predominant funcționa-

Sănătatea sosește din cosmos(II)

de curiozitate științifică, primul rînd de intenția să de a utiliza această ie misterioasă în scopuri eutice.

este și de unde vine pusa bioenergie? Întrebă- o spunem și de data asta, le prisos. Ea există pur și u și, potrivit opiniilor ce o studiază de multă e, natura vie o folosește o combustie vitală. Am t de pre toate acestea în a p... e a relatării noastre. momentul să aducem mai e informații în legătură cu nentul propriu-zis.

tru obținerea unei reechi- i bioenergetice a orga- ului, inventatorul a con- două dispozitive de cojo- ie. Primul, denumit Co- (certificat de inventator 22893), este alcătuit dintr-o

le. În numeroase cazuri, ame- liorarea se dovedește foarte rapidă (între un minut și 20 minute), ceea ce presupune din nou, ca în acupunctură, impli- carea sistemului neurovegetativ. Cel de al doilea dispozitiv, purtînd denumirea de Cojocen, acționează tot în calitate de concentrator de energie, prin mijlocirea unor traducători co- nectați la un tablou central. Aceștia se plasează pe locurile dureroase, sedința durînd nu mai mult de 30 minute. Cojoce- nul poate fi asociat cojocercu- lui, în acest caz tratamentul fiind redus la zece minute (o sedință).

Toate intervențiile terapeu- tice au avut loc cu aprobarea conducerii Spitalului Militar Central. Pacientul este așezat pe un scaun și pe locurile du-

roase se aplică dispozitivele amintite. El încearcă imediat o senzație de căldură, uneori fur- nicături și amorțeală în diferite zone ale corpului și, în rare cazuri, amețeală sau grețuri. Obraji prînd culoare și, în scurtă vreme, în organism se instalează o stare de confort fizic și psihic. Sint controlate periodic tensiunea arterială și ritmul pulsului. Nu s-au sem- nalat, declară autorul tratamen- tului, efecte nedorite. În cazul unor stări de inconfort, trata- mentul se întrerupe și se reia

după cîteva minute. Prin acest procedeu au fost ameliorate sau vindecate spectaculos maladii variate, în mod special afecțiuni dureroase sau de tip funcțional. De notat că inginerul Cojocaru a obținut într-o singură zi, prin sedințe repetate, dispariția gri- pei (la bolnavi cu febră de 38—40 grade) și vindecarea sau ameliorarea unor cazuri de si- nusită și ulcer. În prima parte a relatării, am reprodus decla- rațiile unor beneficiari ai trata- mentului. Între aceștia, un bol- nav de leucovevaxită și altul cu Parkinson. Dar lista bolilor

tratate cu succes este mult mai mare. Amintim o parte din a- cestea: diverse dureri (dumba- go, sciatică, nevralgie de tri- gemen, crize de ficat, de ri- mîchi), edeme, febră, grețuri, palpitații, strabism, sughiț, trac, faringită, angină pectorală, varice, zgomote în urechi, aéro- fagie, astm bronsic, constipație, sindrom Raynaud etc. Lista cuprinde 50 afecțiuni.

Cu trei ani în urmă, înșelînd vigilența C.N.S.T.-ului, am strecurat în „Flacăra” un ar- ticol despre preocupările de bioenergie ale inginerului Co- jocaru. Reacția a fost promptă. Generalul Ilie Ceaușescu, el personal, a ordonat anchetarea și sancționarea inventatorului pentru nesăbuita de a fi făcut publice „secrete” de stat. De atunci s-au schimbat multe în România, dar nu și pentru crea- torul cojoterapiei, a cărui des- coperire continuă să fie tratată cu dezinteres de forurile me- dicale. Chiar dacă mai mult de o mie de persoane au fost tra- tate prin această metodă, iar medicii curanți de diferite spe- cialități au fost martori la efi- ciența dobîndită prin folosirea concentratoarelor de bioenergie. Nu ne îndoim, totodată, că, în alte țări, invențiile domnului Cojocaru ar fi fost demult în vederile unor oameni de afa- ceri. La noi, se pare, adepții privatizării preferă să vîndă vată de zahăr și săpun Rexona.

Ei bine, așa cum am anunțat în primul nostru articol, dom- nul Constantin Cojocaru va face, în scurtă vreme, o de- monstrație publică de cojoterapie. Locul și data tratamentu- lui vor fi comunicate în scris sau telefonic virtualilor benefi- ciari. Aceștia sint invitați să-și anunte din vreme prezen- ța la telefon 17 16 22 (între orele 11—13), sau în scris pe adresa redacției noastre, menționînd ne- plic „pentru sertar”. **IMPORTANT: Tratamentul va avea în vedere numai ver o-ne cu sinusită, ulcer și gripă (su- ferințe cu sanse rapide de vin- decare). Bolnavii de gripă vor solicita telefonic serviciile domnului Cojocaru în prezua tratamentul. Demonstrația va avea loc sub supraveghere me- dicală.**

LIVIU TIMBUS

Mai sint de citit mii de cărți

Gloria de a vorbi într-un pustiu

Cu ani în urmă, locuim într-un bloc din Drumul Taberei și ascultăm în fiecare seară „Europa Liberă”. Într-una din seri, mi s-a părut că radioul este dat prea tare și — de teamă că ar putea auzi vecinii — l-am dat mai încet. În clipa aceea, făcându-se liniște în cameră, am auzit distinct de undeva din apartamentul alăturat, „Europa Liberă”. Vorbea Monica Lovinescu și vocea ei era de neconfundat.

Nimeni nu va putea stabili vreodată exact ce mare extindere avea în timpul comunismului — și are și acum, în timpul neocomunismului — ascultarea postului de radio de la München. Ce mare extindere și ce mare in-

fluență. Multă vreme am crezut — ca să fiu sincer — că redactorii de acolo vorbesc în zadar. Eram conștienți că stilul de viață sovietic, impus și nouă în urma războiului, va dura o veșnicie. În aceste condiții, mi se părea absurd să te tot împotrivesți, ca un maniac al împotrivrării, să-ți trăiești viața — unica și irepetabila ta viață — într-o permanentă stare conflictuală. M-am înșelat. Și ce bine că m-am înșelat!

Vorbele care păreau strigate în deșert nu numai că erau ascultate de milioane de oameni, nu numai că le ofereau o compensație, dar au și pregătit multe conștiințe pentru o eventuală schimbare. Licărul micului bec de control de la aparatele noastre de radio ascultate pe întineric ne aducea mereu aminte cum este normalitatea, ne împiedica să ne obișnuim cu grotescul existenței comuniste. S-a dovedit încă o dată că nimeni nu vorbește într-un pustiu. Intotdeauna există cineva care ascultă, întotdeauna apelul are o consecință. Această lecție ne este necesară și astăzi, când răgușim strigându-ne lozincile la demonstrații „anticomuniste, antiprezidențiale și antigovernamentale”, și când ne simțim descurajați constatând că puterea rămâne surdă la protestele noastre.

Monica Lovinescu s-a multumit o viață întreagă cu gloria de a vorbi într-un pustiu. Și dreptatea s-a dovedit a fi de partea sa.

Recent, la Editura Humanitas, au apărut într-un volum de aproape șase sute de pagini textele comentariilor pe teme literare rostite de Monica Lovinescu în fața microfonului în perioada 1962-1971. Citindu-le, „auzăm”, bineînțeles, vocea autoarei. Vocea sigură pe ea, penetrantă, exprimând un dispreț aristocratic față de servitorimea ajunsă la conducere în timpul comunismului. Vocea fermă, gata să sancționeze chiar și pe cei mai admirați scriitori pentru compromisurile lor. Vocea încurajatoare și plină de tandrețe față de inițiativele riscante ale contestatarilor. Vocea care s-a auzit mai stins după ce Monica Lovinescu a fost atacată și maltrată în locuința sa din Paris de o echipă de teroriști instruită de securiștii noștri și trimisă acolo din ordinul expres al lui Nicolae Ceaușescu. Vocea care s-a ridicat apoi cu același curaj pentru încriminarea terorii comuniste.

Chiar și când o citim, pe Monica Lovinescu o auzim. Vocea sa se confundă în mare măsură cu vocea conștiinței noastre.

Există critici literari care, recunoscând meritele Monicăi Lovinescu, se arată sceptici în legătură cu valabilitatea criteriului etic folosit de autoare în aprecierea literaturii. Ei invocă autonomia esteticului. Citind cu atenție volumul recent apărut — intitulat *Unde scurte. Jurnal indirect* — constatăm că n-au — și înțelegem și de ce n-au — dreptate. În judecarea literaturii scrise în timpul comunismului, criteriul etic ajută — ca un bisturiu — la separarea a ceea ce este fals de ceea ce este autentic. Concesiile făcute de un scriitor esteticilor oficiale se observă imediat, asemenea unor petice cusute cu ață albă pe un costum de gală. Nimeni nu poate scrie o operă literară care să placă lui Mihai Dulea și care să fie în același timp valoroasă.

Teoretic, există altă posibilitate. Ca un scriitor să fie servil ca om și independent ca artist. Practic, însă, mizeria din viața de zi cu zi se infiltrează pe capilarele nevăzute ale sufletului și în creație și o pătează. Și apoi, partidul comunist nu se mulțumea să ceară de la scriitorii o obediență formală, exprimată verbal, ci pretindea ca devotamentul lor să se exprime prin ceea ce aveau ei mai bun, prin operă.

Exigența Monicăi Lovinescu este, fără îndoială, uneori și enervantă, pentru că nu ține seama de limitele omești, pentru că nu ia în considerare eroziunea morală la care am fost supuși atâția ani și căreia nu i-ar fi putut rezista aproape nimeni (poate nici Monica Lovinescu). Oricât ne-ar încomoda, însă, trebuie să recunoaștem că Monica Lovinescu este aceea care are dreptate. Și trebuie să o privim nu ca pe o inflexibilă reprezentantă a spiritului justitiar, ci ca pe o salvatoare care stă aplecată asupra unui înecat și îi face respirație artificială cu o tenacitate ieșită din comun, chiar și după ce privitorii de pe margine încep să creadă că nu mai există nici o șansă.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

FLORENTIN

CÂRPANU:

„Dacă nu pot rezolva problemele, voi lăsa locul cuiva care poate. Nu prefectul contează, ci bunăstarea, viața normală a oamenilor în fața cărora el răspunde”.

(- interviu, FLACĂRA, august 1990 -)

ADRIAN

NĂSTASE:

„În ceea ce privește interpretarea, faptului că acest tratat reprezintă trădarea Basarabiei, că acceptarea principiului

invioabilității frontierei și a integrității teritoriale înseamnă trădarea Basarabiei, vreau să vă

spun că aceste principii există și în Carta ONU; ele există în Actul final de la Helsinki, există în „Carta de la Paris”.

(- interviu, EXPRES MAG., mai 1991 -)

(LIBERTATEA, marți 2 aprilie, 1991)

ANGHEL

RUGINĂ:

„Într-adevăr, neamul românesc se găsește la o răscruce istorică și acum, mai mult ca oricând, are nevoie nu de dezbinare, de alături la revoluție, care inevitabil ar

duce la vărsare de sînge nevinovat, pe cînd provocatorii adevărați se află în siguranță în străinătate”.

(- LIBERTATEA, nr. 422, 12 mai 1991 -)

ANDREI

ȘERBAN:

„Dintr-o dată s-a produs o am avut sentimentul că tot ce am sem foarte brici până atunci loarele și sălile lului avea, din altă dimensiune peam să înving de inerție”.

(FLACĂRA, nr. 6 martie)

RENAUD

VIGNAL:

„Ori de câte ori citeam poezia noastră română și se produc efuziuni mentale, prieteni profunde și un sentiment de soliditate în fața mării”.

Satul satelor țării

În 17 mai a.c., Muzeul Satului din capitală și-a aniversat 55 de ani de la deschiderea sa spre universalitate ca vatră de civilizație și veritabil simbol al spiritualității noastre etnice. Timp de două zile, acest muzeu unic în lume care trăia cu doar doi ani în urmă teroarea amenințării de a fi demolat, ca multe sate românești, de aceeași manie a sistematizării dictatoriale, și-a sărbătorit acum victoria a 55 de ani de existență sub vremuri printr-un amplu simpozion la care au participat marile

personalități ale etnografiei românești contemporane, demonstrații practice ale meșterilor și creatorilor populari din țară, spectacole folclorice, de muzică și poezie populară, vernisarea expoziției „Muzeul satului 1936-1991” etc.

Intreg jubileul a fost un prilej de a confirma munca celor care au realizat această inspirată inițiativă și a tuturor celor care i-au dat funcționalitate în timp. În ultimii ani, Muzeul Satului a fost, prin valorile create de anonimizarea meșterilor ai poporului român și ac-

tivitățile desfășurate aici, activ de rezistență împotriva taturii, prin concretizarea oricărei creații durează identitatea unui popor doar prin miza pe valorile cibile. Sau cum spunea Gusti, unul din întregii constructor românești: „Cute și sute de ani ne trecind pe ulițele acestor dat, făcut din toate sa Tot ce este mai al nostru te din el cu glas care nu nu zguduie chiar și pe ce pasător, pentru că este gcutului anonim al Near mănesc.

Urăm Muzeului Satului reze cit satul viu care l dat! (I.Z.).

SEMNAL

■ Paul Goma — Bonifacia. Roman. Editura Omega. 1991, 168 pagini, 69 lei.

Romanul reconstituie cu ironie și sarcasm, dar și cu amărăciune, viața literară din a doua jumătate a deceniului șapte, supusă aceluiași presiuni politice care au mutilat întreaga societate românească. Apar ca personaje scriitori cunoscuți care au înaintat treptat, din dorința de supraviețuire sau chiar de afirmare, pe calea duplicității, compromisului, a colaborării dezghizate sau explicate cu puterea. Tipărit prima oară la Editura pariziană Albin Michel, în 1986, romanul apare acum cu o prezență de Georg Focke care consideră volumul un succes, „o carte care se citește cu ușurință și, în același timp, cu delectare”. Dintr-o bibliografie aflăm date noi despre viața plină de riscuri, a scriitorului opozant în România, despre nenumăratele șicane și bariere apărute în drumul spre tipar al cărților sale.

PAUL GOMA

OMEGA

■ Marin Sorescu — Poezii. Ediție definită îngrijită de autor, cu o Notă bibliografică de Virginia Sorescu. Colecția Esențial. Editura Scrisul Românesc. 476 pagini, 98 lei.

A sosit și momentul unei ediții definitive Marin Sorescu. Un prim volum consacrat poeziei a și apărut și conține texte începând cu cartea de debut din 1965 — *Poeze* — până la *Și aerul* din 1975. Cititorul are prilejul să (re)găsească nu numai poemele pe care autorul le consideră reprezentative pentru scrișul lui ci și o ipostază mai puțin cunoscută a talentului său: aceea de artist plastic. În această calitate Marin Sorescu ilustrează cartea ce-l va reconfirma ca pe un mare poet și despre care într-un Cuvânt înainte sește următoarele:

„Acum, iminenta unei ediții definitive m (...) Scrisul e, la urma urmel, și o poveste de mare: mărturisindu-le, te lași în urmă. Într-un noi înșine, care se produce zi de zi, devine, largi, intimitate și scriind ca să scap de m-am recitat ca să mă regăsesc. Uimirea primului volum se menține: Ce poate inter alții în acest jurnal aproape intimist?”

DOMNIȚA ȘTEFAN

Inercind să evităm, pe cât posibil, o prezentare convențională a celor 10 personalități care au obținut, în anul 1990, premiile popularului cotidian **LIBERTATEA**, ne-am gândit să-i lăsăm singuri să se infățișeze, printr-o declarație esențială sau, oricum, într-o ipostază care să-i reprezinte plenar, în dimensiunea fundamentală a crezului și acțiunii lor. Am folosit, în acest sens, extrase din presă, atât din interviuri și declarațiile date, de-a lungul vremii, revistei noastre, cit și altor publicații românești, fotografii de arhivă, desene și instantanee pe care le considerăm revelatoare întru destinul acestor personalități. „Ei prin ei înșiși” — o perspectivă insolită asupra unor valori față de care numai timpul se va pronunța în mod definitiv.

utori români ce vor
ape de ea”.

(- **LIBERTATEA**,
7/25 april. 1991 -)

AC:

zut de un ziarist
z, în primul rind în
a care l-a conso-
de vrăjitor al
en „Ion Țiriac, a-
Dracula, rămâne acel
or cu ochi sălbatici,
se deschid, ca două
într-un desis de
ebel (...). În spate-
cestei siluete de
poziție rafinată, se
de un om adevă-
ub masca actorului
medie, stă păstorul,
ul credincios al va-
sigure ale vieții”.

- extras din presa
străină, citat
LIBERTATEA
neri 6 febr. 1991 -)

DIMITRIE

STURDZA:

...girat de elogiașo mo-
tivate a „juriului” **LIBER-
TATEA**, care-și justifică
opțiunea: „...pentru ge-
nerozitatea și fair-playul
politic în promovarea ima-
ginii României în lume.”

● Un prinț sportiv al
emigrației noastre „el-
vețiene”.
(**LIBERTATEA**, Nr. 421/
1991)

GICĂ

POPESCU:

...față în față cu me-
ciurile care vor veni:
„Dacă reușim să ne dă-
ruim, ca în meciul cu Da-
nemarca, de la București,
putem fi cîștigători. Iar
apoi totul ar putea să fie
mai ușor”.

(**LIBERTATEA**,
marți 2 aprilie, 1991)

CRISTINE

VALMY:

„Eu am mai spus că
pentru România noi, ro-

EUGEN

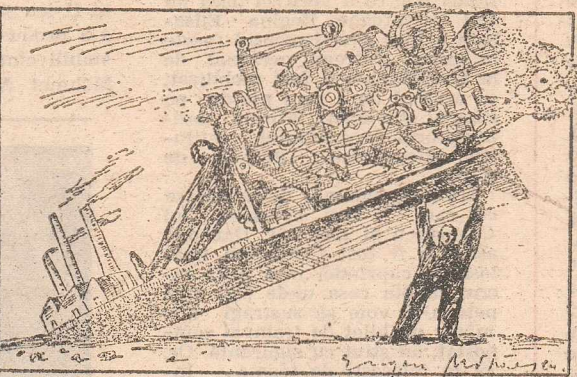
MIHĂESCU:

mâinii din străinătate care
am reușit ceva în afaceri,
trebuie să fim ca o scin-
teie care să pornească
mașinăria asta care s-a
anchilozat”.

- interviu, **LIBERTATEA**, 5
mai 1991-)

...mereu în virful peni-
ței!

ORAN

Silogisme amărăciunii

ea pagini, atâtea cărți ce
fost surse de emoție. Acum
itim ca să le cercetăm însuși-
verbelor sau sensul adjecti-

privește adevărurile — nu
rem să le suportăm povara,
ă le fim cobai sau complici.
o lume în care s-ar putea
pentru o virgula.

out Flacăra

Jurnal fulger

Suferință. Made in Romania.

Să desenăm flori pe zăpadă,
o să vină mai repede pri-
ra.

Demnitate de iarbă: să te lași
câlcăt în picioare.

Am cail verzi dar îmi lipsesc
i.

Nu vii? Nu vii. Decît să vii
nu vii, mai bine să nu vii.

O, Doamne, cum îmi mai caut
utul în care să redese!

Rămîn să am grijă de stele,
i le stingă nici zorile și nici
rea ta.

Une ori sărbătorile ne-arun-
față, mîgurătatea ca pe-o-nju-
ă.

N-ai luat nimic de somn? Ba
m luat un vis.

Singurul lucru care m-a îm-
pat să mă arunc în fața unei
i a fost acela că aveam cio-
rupți.

1 — miercuri, 22 mai 1991

In stupidiitate există ceva serios
care, mai bine îndrumat, ar putea
înmulți numărul capodoperelor.

Dacă nu ne-am îndoi de noi în-
sine, scepticismul nostru ar fi lîte-
ră moartă, neliniște falsă, doctrină
filozofică.

Feriți-vă de cei ce întorc spatele
îubirii, ambiției, societății. Se vor
răzbuna fiindcă au renunțat.

Luther, prefigurare a omului mo-
dern, și-a asumat toată gama deze-
chilibrului: un Pascal și un Hitler
sălășluiau în el.

În româneste de
EUGENIA VASILE

● Mi-e sete. Dați-mi un nor să-l
beau.

● A visa hotește toată noap-
tea.

● Nu, categoric nu voi putea
niciodată să accept viața așa cum
este. Mereu voi simți nevoia s-o
corectez cu un vis.

● ...și mă simt ca o oglindă
spartă în mil de cioburi în care,
paradoxal, mă văd mereu întreagă,
dar mică, tot mai mică.

● De-o vreme mă port ca și cum
aș face concesii vieții pentru fap-
tul că încă mai exist.

● Ce faci? Îmi cîrlesc visele.

● Inima mea, inima mea, prea
mică pasăre pentru un zbor atît
de mare.

● Femeia este jumătatea bărba-
tului. De acord, dar aș adăuga: a
unui anumit bărbat. În rest, sint
combinații mai mult sau mai pu-
țin reușite.

● Cînd l-am văzut, erau bol-
navi de-atîta fidelitate.

● Inutilul meu trup, te spâl și
te-ngrijesc zilnic pentru singură-
tate.

● Să fii un bun conducător de...
fior.

STELA ILEA

Un deceniu de activitate

Casa culturii cehe și slovace

Casa Culturii Republicii Fe-
derative Cehă și Slovace, înfi-
ințată și deschisă pentru pu-
blicul românesc la începutul
lunii mai 1991, și-a desfășurat
activitatea în dorința de a face
cunoscută în România arta și
cultura cehă și slovacă. În cei
zece ani de activitate a găz-
duit numeroase manifestări cul-
turale, expoziții de artă plasti-
că, documentare, carte, concer-
te de muzică diversă, seri li-
terare și de teatru, conferințe
de presă pe teme politice și
sociale, prelegeri de specialita-
te din diverse domenii, cicluri
de filme artistice și premiere
din noua producție cinemato-
grafică cehoslovacă, programe
de filme și video pentru copii,
a organizat cursuri de limbă
cehă și slovacă. În cadrul acestor
manifestări au fost oaspeți
ai Casei Culturii artiști de seamă
din Cehoslovacia, vizitatorii
permanenți au avut prilejul să
se întâlnească și să discute cu
oameni de cultură cehi și
slovaci.

La împlinirea unui deceniu
de activitate, revista **Flacăra**
urează întregului colectiv al
Casei Culturii R.F.C.S. succese
noi în substanțiala contribuție
pe care și-a adus-o la cunoaș-
terea oamenilor și valorilor din
țările noastre.

Cursa cu obstacole

Schizofrenesia buldozerului

Dictatura totalitară ne-a lăsat pe retine imagini sinis-
tre: buldozere necruțătoare rad de pe suprafața pămîn-
tului case familiale, salubre, cartiere istorice irepetabile,
sate, minăstiri și biserici seculare.

Am scăpat de cosmarurile dictaturii, dar bucuria a fost
de scurtă durată. Mizeria multilateral dezvoltată persis-
tă, amplificîndu-se nestăvilită.

Și au reapărut și buldozerele. Ele sînt concentrate pe
șantierul politico-social nr. 1 al patriei — în Parlament.

Bizară și tristă priveliște: buldozere în Parlamentul
ales. Sînt cam roase de rugină, dar acționează, răspund
prompt la comenzi... Șenile, lame, motoare asurzitoare,
fumuri dense, gaze de eșapament poluante — toate își au
rostul lor, scopuri și sarcini bine stabilite și implantate
în mecanismul democrației noastre cu totul originale —
dărîmarea opoziției, înlăturarea ideilor constructive,
asfixierea atmosferei, abaterea atenției de la problemele
vitale, arzătoare, croind drumuri false, împingînd legiul-
rea (și opinia publică) în fundacuri. Și mai au claxoane,
sirene, trîmbițe, purtători și purtătoare de cuvînt. Și se
bucură de o atenție deosebită, de un suport propagan-
distic permanent al televiziunii și al presei cointereseate,
amplificîndu-le eforturile distructive.

Țărăniști, liberali (cu sau fără aripi), udemerîști, foști
deținuți politici, ecologiști, social-democrați, agrarieni,
monarhiști, liber schimbîști, scriitori, savanți, ingineri,
medici, dascăli, muncitori, tineri și pensionari, visători
aleși (și din afara Parlamentului) — sînteți întîmpinați
de buldozere macabre, patriotarde, intolerante. Sîntem
persecutați de schizofrenesia diversionistă îmbătută de
putere.

Sînt trist și îngrijorat.

Oare nu putem alege un teren viran pentru buldozerele
schizofrenetice?

BALOGH JÓZSEF

Lumină la capătul tunelului?

Ultimul conglomerat de țări și popoare diferite, ultimul mare imperiu al lumii, U.R.S.S., nu se putea să nu intre în procesul prefacerilor care au cuprins lumea comunistă în vremea din urmă, cu deosebire în ultimii doi ani. Considerat de politologi — și nu numai de ei — drept anacronic, generator de inapoiere economică și socială, de tensiuni de tot felul, frână în calea oricărui progres, imperiul sovietic are și o seamă de apărători, atît în interior, începînd de la stalinistii din grupul „Soiuz”, de la toți profesorii actualului sistem (militarii, aparatul birocratic, de stat și de partid) și pînă la Gorbaciov și unii reformatori situați pe poziții mai radicale decît el, cît și în Occident, mostră evidentă de oportunism politic. Susținătorii din interior ai menținerii imperiului aduc ca argument de bază „legăturile speciale” ce s-au stabilit într-o perioadă îndelungată între republicile și popoarele ce alcătuiesc U.R.S.S., cu deosebire cele economice, vitale. În exterior, mai ales printre liderii politici, s-a născut și circula teza — preluată prompt de conducătorii sovietici — a echilibrului pe plan european și mondial: dezmembrarea U.R.S.S. ar strica acest echilibru și ar crea astfel o mulțime de dificultăți și pericole cărora omenirea ar trebui să le facă față. Așa, să stea fiecare unde este și bătaile de cap vor fi mai mici.

Aceste argumente nu sînt lipsite de anumite fundamentări, dar lor le lipsește cu desăvîrșire dimensiunea morală, cea care naște revoluțiile, iar de un anumit număr de ani, țările „lagărului socialist”, inclusiv U.R.S.S., tocmai într-o situație revoluționară se află. „Legături speciale” între țările ce alcătuiesc U.R.S.S.? Da, însă ele sînt comparabile cu cele din căsniciile rezultate din viol. Se stabilesc anumite interdependențe, apar și copii, dar fără delegații cu care totul a început nu se poate șterge și marchează fiecare ceas al coabitării. Și apoi, legăturile în cazul repubblicilor sovietice nici nu s-au constituit la modul obișnuit, natural. Fiindcă „centrul”, și pe vremea imperiului țarist, și pe vremea celui comunist, a avut grijă să transforme teritoriile anexate în colonii slab dezvoltate, dependente în toate privințele de mama Rusie. Violatorul s-a străduit deci să taie victimele toate punțile de retragere. Cît privește celălalt argument, menținerea U.R.S.S. de dragul păstrării echilibrului internațional, el nu face decît să evidențieze egoismul și cinismul susținătorilor lui: cei din familiile normal constituite îndeamnă nevestele siluite să rămînă cu bărbaii lor, pentru ca pe suferințele și sufletul lor călcat în picioare să aibă ei liniște și o căsnicie model. Și, evident, violatorul aplaudă acest punct de vedere.

Am arătat și altă dată că orice făcut are și un desfăcut și că, desigur, țările cuprinse în imperiul sovietic nu vor accepta să tragă la jug o veșnicie de dragul echilibrului mondial. Starea de normalitate este independența țărilor ce compun U.R.S.S., situație la care, mai devreme sau mai tîrziu, oricum se va ajunge și se va crea atunci, fără discuție, un nou echilibru. Dar se întrevede și o soluție intermediară, care să impace, pe moment, ambele tendințe. E vorba de posibilele consecințe ale acordului realizat la 23 aprilie între Gorbaciov și liderii a 9 din cele 15 republici unionale — R.S.F.S.R., Ucraina, Bielorusia, Uzbekistan, Kazahstan, Azerbaidjan, Tadjikistan, Kirghizia și Turkmenia. Se poate presupune că, cel puțin în momentul de față, aceste republici vor să rămînă în componența U.R.S.S. Dacă așa este și dacă cele promise de Gorbaciov liderilor republicilor menționate — o nouă constituție a U.R.S.S., în virtutea căreia republicilor le vor fi transferate importante prerogative care în prezent aparțin guvernului central — se vor și transpune în practică, atunci se poate considera că, fie și într-o nouă formulă, U.R.S.S. va continua să existe cu destulă forță și greutate pe mapamond pentru a putea contribui în continuare la menținerea mult evocatului echilibru internațional. În ceea ce privește cele 6 republici care au refuzat să adere la tratatul unional — țările baltice, Moldova, Georgia și Armenia —, ele pot accede, cu sprijinul comunității internaționale, la independență, fără mai mult deranj pentru Occident decît a rezultat din desprinderea de comunism a țărilor din centrul și estul Europei. Fostul premier sovietic Rjikov numea acordul de la 23 aprilie „lumină la capătul tunelului”. În sensul arătat mai înainte, un U.R.S.S. format din 15-6-9 republici, acordul respectiv poate să și arate, în întinericul de acum, unde se termină tunelul.

ION D. GOIA

S-a întors mașina lumii

CHIAR AȘA?
ERAU CEAUȘESTII
(ȘI) CLEPTOMNI?

Sub titlul „Ascundeți bijuteriile: a venit Ceaușescu!”, agenția France Presse publică o corespondență pe care o redăm în cele ce urmează:

„Vizita de stat a cuplului Ceaușescu în Marea Britanie, în iunie 1978, a provocat o panică fără precedent la Palatul Buckingham: regina Elisabeta a pus sub cheie toate obiectele de valoare din camerele oaspeților români de teamă să nu dispară, relatează o emisiune a postului de televiziune BBC. Înainte de a-și primi oaspeții, suverana britanică a primit un telefon de la Valéry Giscard d'Estaing, care a avertizat-o împotriva cleptomaniei lui Nicolae și Elena Ceaușescu, pe care șeful statului francez îi găzduise la hotelul Matigny, reședința prezidențială a oaspeților străini la Paris. „La puțin timp după plecarea cuplului Ceaușescu, șeful protocolului a venit la mine înspăimîntat”, povestește președintele Giscard d'Estaing. „Este îngrozitor”, mi-a spus el. „Au luat totul. Lămpile, vasele, scrumierele, robinetele și aplicile din baie. Totul este gol. Au demontat și au luat totul, ca și cum s-ar fi instalat niște vandali în timpul unei veri întregi”. A mai spus șeful de protocol al președintelui francez. În plus, serviciile de securitate ale cuplului român au făcut găuri în ziduri pentru a verifica dacă nu sînt microfoane. Regina Elisabeta a luat avertismentul foarte în serios. „Întregul personal de la Buckingham a fost mobilizat, cu ordinul de a nu-i pierde pe oameni din ochi”, afirmă prezentatorul programului, intitulat: „Ceaușescu: dincolo de mit”.

Nu mă prenumăr deloc printre cei care îi iau apărarea lui Ceaușescu și alor săi. Dar nici așa. Or fi fost Ceaușestii ticăloși cît cuprinde, însă atîta lucru, că din casa unde ești oaspete n-ai voie să sustragi nici măcar un bileț de tramvai compostat, au știut cu siguranță. Or, să te folosești de teama — într-adevăr bolnăvicioasă — a lui Ceaușescu de microfoane, de spioni, de otrăvire, de microbi, de iradiere ori de atentatori pentru a arunca o ură asupra românilor mi se pare o acțiune de rea-credință și de prost-gust.

TOTUȘI,
MERITĂ OSTENEALA

„Vaut-il la peine?”, zice francezul. Pe românește, merită osteneala? Sau, mai exact spus, merită chinul? Pentru că, de

fapt, despre chin e vorba, cum se va vedea. Aflăm de la BBC că potrivit unui studiu efectuat de trei cercetători americani în zona orașului Boston, revenirea — prin renunțarea la toate alimentele bune și gustoase și utilizarea numai a celor fide și nehrănitoare — a colesterolului la normal adaugă opt luni de viață, coborîrea la greutatea ideală adaugă șapte luni iar eliminarea fumatului — opt luni de viață. Numai cine n-a trecut prin asta nu știe că renunțarea la aproape toate plăcerile gastronomice și de alt fel de dragul sănătății, ca să trăiești mai mult, înseamnă un chin îndurat — ca să folosim cuvintele unor anumiți „clasiți” — zi de zi, ceas de ceas și în proporții de masă. Și, cînd colo, mai trăim încă un an, șapte luni sau opt luni! Ce să facem dară? Mă fereșc să dau sfaturi. Totuși, o părere cred că pot să exprim: mare sau mică, perioada respectivă de viață o cîștigi, n-o pierzi. Și dacă medicii luptă din toate puterile lor să-i prelungească o mului viață fie și cu cîteva ore, de ce să nu ne ostenim noi să ne-o prelungim cu cîteva luni?

LA SPATELE LUI AGÇA,
BREJNEV

Au trecut 10 ani de la atentatul împotriva papei Ioan-Paul al II-lea și dezlegarea tainei nu s-a produs, adică nu s-a putut stabili cine l-a trimis pe turcul Mehmet Ali Agça să-l omoare

pe papă. O vreme justiția liană a crezut că poate i vâti „filiera pulgară”, în chiar de Agça, dar în ce urmă a renunțat la această. Presupuneri, totuși, făcut. Iată ce scria recent ul: „În legătură cu motivul tentativii împotriva papei Vatican continuă să răpălabilă ipoteza că a existat ordin, venit din Est, pentru limina un papă incomod. Țările blocului comunist cauza angajamentului său favoarea sindicatului p „Solidaritatea”. Purtătorii cuvînt al Vaticanului, Punciroll, a confirmat în papa Ioan-Paul al II-lea sese personal lui Brejnev tr-o perioadă neprecizată, a-i arăta că el „va fi alături poporul său în eventuale invazii a Poloniei de trupele sovietice”. Înainte senatorul american A d'Amato s-a declarat conv „sovieticii au fost implicați în complotul împotriva papei”. „Nu este o întin a adăugat acesta, că Ali sosit în Italia după con pe care le-au avut papa și nev în legătură cu Pol. Așa să fi fost, oare? La lui Agça să fi stat Brejnev om știe exact acest lucru inuși. El a stat, după ce din spital, 20 de minute dă cu atentatorul, în celula lui. Întîlnirea a avut o inițiativa papei. Despre flet de la Agça papa n-a nimănui nici un cuvînt. pare că a-o va face nic (I.D.G.).

Deocamdată o companie plăcută pentru dl. F. Mitterrand: noua prim ministru, doamna Edith Cresson.

REAGAN CONTRA KITTY

În timp ce clienții fac coadă la librării, grăbindu-se să cumpere noua biografie a lui Nancy Reagan, soțul acesteia, fostul președinte al S.U.A., a caracterizat dezvăluirile senzaționale din volumul respectiv drept un fals, vizînd să o îmbogățească pe Kitty Kelley, autoarea și editorul cărții. „Deși sînt obișnuit cu relații care se abat de la adevăr, falsul acesta flagrant și absurd... depășește limitele decenței”, a relevat Ronald Reagan, într-o declarație făcută după ce majoritatea mijloacelor de informare în masă din S.U.A. au acordat un spațiu amplu afirmațiilor doamnei Kelley care pretinde că fostul cuplu prezidențial a dus o viață destul de „veselă”.

„Totul este neadevărat, de la afirmațiile privind consumul de marijuana la infidelitatea conjugală, și pînă la faptul că nu aș fi fost prezent la nașterea fiicei mele Patti”, a spus dl. Reagan. Însă dezmințirile sale nu au diminuat cu nimic audiența cărții, publicată de „Simon și Schuster” într-un tiraj inițial de 600 000 de exemplare. „N-am mai văzut ceva asemănător în cariera mea de editor”, a declarat Jack McKeown, vicepreședinte al companiei care a tipărit cartea. În primele ore ale zilei lansării, firma a primit comenzi de cel puțin 100 000 de exemplare suplimentare.

Însă, în timp ce d-na Kelley își face

publicitate cărții prin frecvente apariții la televiziune, alți autori și editori au început să exprime îndoieli în legătură cu tehnica și acuratețea volumului. Patti Davis, fiica lui Ronald Reagan, susține că Kitty Kelley i-a distorsionat spusele. „The Washington Post” relevă că un citat important pus pe seama unui membru al administrației Casei Albe privitor la o legătură cu Frank Sinatra a mai fost deja publicat o dată în biografia scrisă de d-na Kelley cîntărețului în 1986. Chiar și Donald Trump, el însuși victimă a unei prese foarte agresive, a apreciat că povestea cu Sinatra este un non-sens. „Cunoșc foarte bine ambele părți. Frank Sinatra nu s-ar fi apropiat de o asemenea femeie, va asigur. Soția lui este o frumusețe recunoscută, și omul acesta a fost prieten cu Ava Gardner — nu uitați”. Avînd în vedere largă libertate acordată autorilor de legislația americană, este puțin probabil ca familia Reagan să caute să obțină reparații prin justiție. Potrivit legilor din majoritatea statelor, este greu pentru o figură publică să dovedească că a fost defăimată și puținele cazuri de acțiune în justiție pe această temă nu au făcut altceva decît să sporească publicitatea în jurul chestiunii respective. Iată de ce prietenii familiei Reagan s-au strîns în jurul acesteia și sînt de părere să nu se provoace o furtună.

Pășuni în Groenlanda

Anul 2030 joacă un mare rol în asemilările oamenilor de știință care se preocupă de consecințele schimbărilor climatologice ale mediului înconjurător, pentru că pînă la această dată s-ar putea ca, printre altele, principala „zonă cerealiară” să „migrez” cu circa 300-400 de kilometri spre nord, ceea ce ar determina o scădere a totalului producției de cereale cu circa 10 pînă la 30 la sută, vacile vor păște în Groenlanda și un sfert din populația Bangladeshului va pierde spațiul în care își duce traiul, ca urmare a inundațiilor.

Aceste ipoteze au fost prezentate, nu demult, într-un raport referitor la consecințele „efectului de seră” asupra producției agricole și asupra aprovizionării mondiale cu alimente. Rezultatele acestui document, elaborat de profesorul Martin Perry de la Universitatea din Birmingham, în colaborare cu Institutul internațional pentru analiza sistemelor aplicate (IIASA) din Luxemburg și cu Programul Națiunilor Unite pentru Mediul Înconjurător (UNEP), au fost prezentate și la cea de-a doua conferință pentru clima mondială desfășurată în luna octombrie la Geneva.

Raportul pleacă de la premise destul de pesimiste potrivit cărora nu este de presupus că vor fi luate măsurile necesare în vederea diminuării gazelor care contribuie la producerea „efectului de seră” și mai ales a bioxidului de carbon. Prin urmare, autorii apreciază că vom înregistra pînă în anul 2030 o creștere a temperaturii cu 1,1 grade Celsius. Această creștere de tempe-

ratură va fi simțită în mai măsură la latitudini mai mari. În s la latitudini mai mici, umiditatea d se va reduce ca urmare a acestu și rezervele de apă se vor dimi

La aceasta se adaugă și faptul veul apelor mării va crește, ce în zone precum Bangladeshul va drept urmare pierderea unei părți suprafața locuibilă și arabilă. În țări cum este Marea Britanie, apele tice vor fi afectate de infiltrarea

Consecințele acestor schimbări cli rice vor influența negativ pe de te regiunile cerealiere tradiționa lumii — America de Nord, sudul nadel, Ucraina, centura cerealiară traliană și pampasul argentinian, și o încălzire cu numai două grad sius ar putea reduce cu numai 20 l potențialul mondial de cultivare a lui și porumbului, ceea ce în SU pildă, s-ar concretiza printr-o re a exporturilor de cereale cu pînă la sută și la o creștere drastică a țărilor alimentarelor.

Mult mai serios vor fi, însă, a te regiuni și așa subdezvoltate, c fi America Centrală, Asia de sud- rientul Mijlociu, nordul Braziliei deosebi, întinse regiuni din r colo o încălzire de numai cîteva de grad Celsius va face ca umid din sol, și așa redusă, să ajungă nivel care se situează sub limite nimă pentru ca pămîntul să mai fi cultivat.

Grupaj
DANA PAR

De la coadă adunate

Grăbește-te - nct!

— Ce te-nghesu, dom'ne, așa?
— N-am timp!
— Știi că ești bine? Da' ce, eu am?
— Sigur că nu! Nimeni n-are. N-a zis și domnul prim-ministru să punem o lozincă: „Nu avem timp!”
— Ei, că dînsu' se grăbește, mai înțeleg. Da' dumneata?
— Adică, de ce el da și eu ba?
— Păi, dînsul se gîndește c-or veni viitoare alegeri și n-apucă să le facă pe toate. Uite, un an a și trecut. Cu fevi infundate, cum spunea, cu gîtuială la parale... cum, necum, a trecut. Să vedem cum o mai fi de acu'. Sînt tare curios!
— Păi, nu ți-a spus tot dînsul? Sîntem în faza în care să pornească ce trebuie să funcționeze.
— Zău? Așa... una-două, că zice guvernul de profesori și doctori, vorba domnului de la TV?
— Sigur. Producătorii să producă ce

lipsește pe piață, pe urmă să vină concurența și pe urmă scăderea prețurilor. Hai, că e simplu.
— Să producă? Cu ce?
— ...
— Dumneata ai fost la școală?
— Auzi, ce întrebare? Sigur c-am fost.
— Și la dumneata, la școală, ore de practică erau?
— Erau.
— Și, cum se făcea?
— Ei, cine mai ține minte?
— Vezi, asta e! Toți au uitat cum e cu practica. Să-ți spun eu. Învățam înții din carte, ce și cum se face. Le știam, ca pe apă! Cînd treceam în atelier, mă credeam zmeu și mă repezeam cu capul înainte. Știi ce-mi zicea maiștrul?
— Ce?
— Măi, băiete! O să-ți prinzi minile. Teoria-i una și practica-i alta. Dacă vrei să faci treabă, grăbește-te-nct!

LIANA TATOS

Penibila rezolvare

Televiziunea ne anunță, așadar, o nouă măsură, cit se poate de democratică. Nu se vor mai difuza, decît anunțuri privind desfășurarea mișturilor, marșurilor, protestelor. Ca să nu existe nici o supărare, instituția cu pricina oferă un spațiu joi seara, și, în concepția sa, e prea de-ajuns. Motivația — nu cea bilbită pe postul național — e cit se poate de clară. Doar e la mîntea cocoșului: nu se anunță, lumea nu se află, deci nu este prezentă. Și cu asta, gata, am scăpat de tărăboi! Facilă rezolvare — dacă poate fi vorba de vreo rezolvare — și cit se poate de penibilă pentru inițiatori.

Vardiștii hoțomani

Ne străduim să avem o părere cit mai obiectivă despre poliția nou creată. Toată considerația noastră pentru acei lucrători care ne apără liniștea și bunurile. Ce ne facem, însă, cu cei care intră în cîrdășie cu lotrii sau, chiar mai rău, jefuiesc ei înșiși, ca briganzii, la drumul mare. Nu ne rămîne decît să propunem înflințarea unei echipe de delincvenți

N-a auzit de planning-ul familiar

Fotografii de
GIG MOTOIANU

pentru depistarea vardiștilor hoțomani.
Unul dintre păgubași, Ionel Mocanu din localitatea Boldu, județul Buzău, ne scrie în numele a „zeci de oameni” care au fost jefuiți de către miliția T.F.-gară Comănești.
Bun gospodar, domnul Ionel Mocanu pleacă de acasă, împreună cu un vecin, în zona Ghimes, pentru a-și cumpăra scindura pentru gard. Reușește să achiziționeze de la particulari, contra schimb în natură (porumb), scindura mult rivnită. Se impune menționarea existenței unor acte de proveniență a materialului. Marfa este încărcată într-un tren personal, plătindu-se pentru transport suma de 400 lei, cu chitanța nr. 356 177, seria V. Toate bune și frumoase pînă la Comănești.

„La Comănești am fost descărcați de către Poliția T.F. După două ore petrecute în sala de așteptare, am fost chemați la post unde ni se spune că scindura a fost confiscată și că, dacă vrem, să o plătim din nou la Ocolul silvic Comănești al cărui delegat fusese chemat, între timp, să ne-o restituie. Am plătit-o, am plătit și o amendă, am plătit din nou la tren 400 de lei. Un alt cetățean care a pătît la fel ca noi, cu o zi înainte, nemiavînd bani la el, s-a prezentat a doua zi «să cumpere scindura de la Ocolul gării», dar stupoare, nu a mai găsit-o, poliția motivînd că nu intră în obligațiile ei și paza scindurilor. Oare așa este legal? Oare putem să mai recuperăm ceva?”

Nădăjduim că legea se va aplica și celor care săvîrșesc fărădelegi sub paravanul uniformei. (Elena Grecescu).

CURIER JURIDIC

3. GEORGETA POPESCU, Drobeta-Tr. Severin: Problema are 2 aspecte. Prin Hotărîrea Guvernului nr. 257/1991, pe de o parte, a fost inclusă plata taxei asupra mijloacelor de transport cu tracțiune mecanică deținute de regiile autonome, societățile comerciale și de ceilalți agenți economici organizați ca persoane juridice, iar, pe de altă parte, s-a modificat nivelul unor taxe stabilite în sume fixe, datorate statului, în lei, de către persoanele fizice și juridice.

Ca atare, dv., ca societate comercială, deci persoană juridică, veți plăti, de la 1 iulie 1991, o taxă în lei, pentru mijloacele de transport cu tracțiune mecanică deținute.

Ca persoană fizică, plătiți, în continuare, taxa stabilită pentru propriul mijloc de transport cu tracțiune mecanică, ce va fi majorată de la 1 ianuarie 1992.

În ambele cazuri, procentul de majorare a acestei taxe va fi de 50 la sută față de nivelul acesteia la 31 decembrie 1990.

CORNELIU OLTEANU

Efectul de ecou

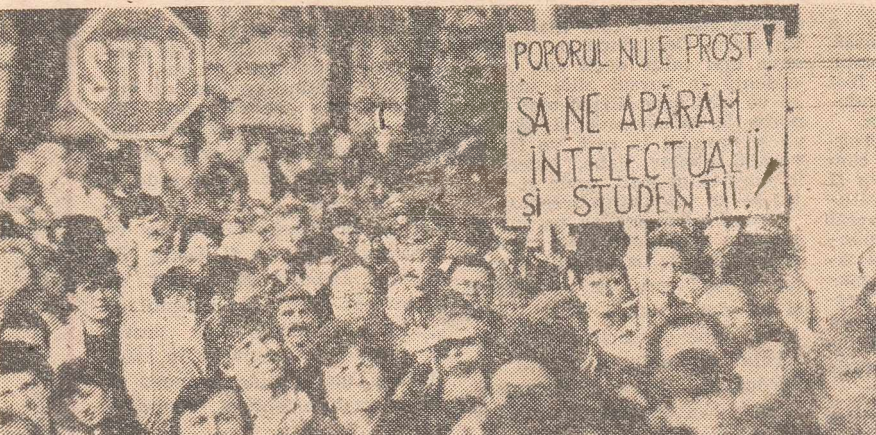
Pompiliu Ștefu nr. 19, telefon 3 07 67 acasă.

Mă adresez dumneavoastră cu speranță. Legal m-am adresat Guvernului, dar acolo sînt probleme multe și grele... Iar senatorului nostru, al Buzăului, tocmai din Senegal, îi va fi și mai greu ca pînă acum să se implice în probleme „mărunte”. Și am constatat că nu se omoară cu probleme economice și mai ales cu privatizarea altora.

Deci, vă aștept la Buzău, domnule ministru. Dacă nu o veți face din alte considerente, onestitatea dumneavoastră este o garanție suficientă pentru mine.

Vă promit, domnule ministru, ca prin mulțimile mele publice pentru felul cum veți aborda acest caz, de interes general, să pun o nouă cărămidă la creditul dv. de onestitate. Pentru că onestitatea trebuie nu numai pretinsă, declarată, ea trebuie și probată.

Ing. BURLACU MIRCEA
Buzău

Test pentru onestitate

Greu de crezut pentru toată lumea „do bună credință”, și deci și pentru dumneavoastră domnule ministru Ion Aurel Șteica. Am fost dat afară din funcția pe care o aveam pentru că v-am urmat sfatul. Nici un pic de exagerare! Am „urgențat cu disperare privatizarea”, și această acțiune, din cite v-am auzit cu propriile mele urechi, era indemnul dumneavoastră, ca principală soluție salvatoare a țării, de la catastrofă. Și exact pentru aceasta am fost „eliberat” din funcție (trebuie neapărat să cercetați procesul verbal din 21.03.1991 al Consiliului de conducere al Prefecturii Buzău prin care s-a hotărît această „eliberare” a mea).

Asigurîndu-vă că veți găsi în acest proces-verbal exact ce vă declar aici, nu vă prezint și alte detalii.

Trebuie să vă precizez, pentru a mă identifica ușor cînd veți veni la Buzău, că la unitatea la care lucram cînd v-am ascultat la T.V. eram în funcția de inginer-șef de 18 ani și că în toți acești ani unitatea a fost un exemplu (în sensul bun) pe țară. Iar aportul meu, pozitiv și consistent, îl pot dovedi cu foarte multe realizări, care nu încap în acest spațiu.

Deci, la Buzău încă muncesc exclusiv la „stat”, la aceeași unitate de la care am fost „eliberat” din funcția de inginer-șef dar acum lucrez pe un post mai mărunțel (încă mai sînt tolerat), adică la Administrația de drumuri și poduri a județului Buzău (fostă D.J.D.P.) în subordinea directă a Prefecturii. Locuiesc în strada

POȘTA REDACȚIEI

GHEORGHE DULCĂ — București: Societatea Comercială „Faur — S.A.”, al cărui angajat ați fost, regretînd situația în care vă găsiți, vă dă următorul răspuns: „La întocmirea dosarului de pensie, d-lui Dulcă Gheorghe i s-a acordat grupă de muncă pentru perioadele 01.07.1964—24.07.1968 și 13.11.1968—01.03.1974, adică 9 ani, șase luni și 11 zile, numai pentru activitățile desfășurate în condiții deosebite, însă, conform Ordinului 50/1990, ea nu poate influența vechimea în muncă decît în cazul celor aflați în activitate la apariția acestui ordin”.

NICOLAE GROZAV — com. Marga, nr. 87, jud. Caraș-Severin: „Urmare scrisorii dv. adresate revistei „Flacăra” și remisă COMAUTOSPORT S.A., vă informăm că se livrează autoturisme ARO 243 și 244 Diesel persoanelor transferate la aceste tipuri de autoturisme, care au depus bani la C.E.C. în cont pentru autoturismul Dacia, anterior datei de 03.07.1981. Veți intra în posesia autoturismului în funcție de data dv. de depunere a banilor la C.E.C., de cantitatea de autoturisme primită de la furnizor și de capacitatea zilnică de livrare a magazinului.”
Dacă n-ar fi altele condiționări...

VIORICA RUJOIU — com. Bănești, str. Drumul Mare, nr. 695: Societatea comercială „Energopetrol S.A.” Cîmpina, căreia ne-am adresat în urma scrisorii dv., ne comunică următoarele: „Locul de muncă unde d-na Rujoiu Viorica își desfășoară activitatea nu se încadrează în grupa a II-a de muncă, conform Ordinului 50/1990. Potrivit acestui ordin, pentru a beneficia de grupa a II-a de muncă, trebuie ca instalația folosită în cadrul atelierului — de acoperiri galvanice — să utilizeze o sursă de curent de 300 A, așa cum se stipulează la punctul 32, ori, în situația noastră, petenta lucrează într-un atelier de acoperiri galvanice, însă sursa de curent utilizată este de numai 60 A și 12 V. Față de prevederile legii, în aceste condiții, Societatea comercială „Energopetrol S.A.” Cîmpina nu poate întocmi dosarul de pensionare solicitat de d-na Rujoiu Viorica”.

PANDELE DIANU — com. Stăncuța, jud. Brăila: Mai mulți factori contribuie la neonorarea abonamentelor la publicațiile noastre, aspect pe care l-am aflat din numeroase scrisori sosite la redacție. Regretăm, dar nu putem expedia numerele restante. În ceea ce vă privește, ținînd cont de situația specială, am făcut o excepție. Lucrul, însă, nu se poate repeta.

ELENA GRECESCU

● Față de precedentă, etapa a 28-a a marcat un spor însemnat al eficacității (de la 16 la 34 de goluri) ● Prin disputarea restanței Inter — S.C. Bacău 2-0, sibienii i-au detronat de pe locul patru pe studenții timisoreni ● Se părea că aceștia din urmă nu vor să renunțe la această poziție, cel puțin în prima parte a confruntării lor din „Ghencea”, cu Steaua. Într-adevăr, prestația lor a pus multe probleme jucătorilor bucureșteni. Cu un joc aerisit, curat, axat pe contraatacurile tăioase ale lui Rosenblum, Timofte II și Bărbos, realizând multe depozități, „Poli” a restabilit egalitatea (în minutul 17 înscrisese Dan Petrescu) prin transformarea de către Varga a unui penalty. Era minutul 23 și apărarea steliștilor făcea față tot mai greu, în special pe flancul său drept, iar galeria proprie îi sancționa verbal cu îndemnul „Jucăți fotbal!” În partea a doua a jocului, după ce mai consemnăm o mare ocazie a lui Rosenblum (minutul 49), Steaua atacă parcă mai insistent, deși precipitat, ratează o imensă situație de gol prin I. Dumitrescu (minutul 55), iar introducerea lui Minea II (în minutul 61) se dovedește benefică, în chiar minutul următor Jipa avind de rezolvat o situație fierbinte la poarta sa. Oaspetii nu mai îndrăznesc în incursurile din terenul advers și, logic, în minutul 83, din pasa lui Minea II, sint învinși de gutul lui Marian Popa. Finalul este tensionat și se soldează cu eliminarea lui I. Dumitrescu ● La Ploiești, Petrolul a cedat ambele puncte în fața unui Inter Sibiu care a confirmat victoria sa de la Pitești. Arbitrul Dan Petrescu și-a sărbătorit ziua de naștere acordând două penalty-uri în favoarea oaspetilor! Intrat în joc în minutul 57, Burchel înscrie de două ori (în minutele 65 și 82), gazdele marcind doar golul de onoare (în minutul 85) ● Se pare că dogoarea locului 16 i-a mobilizat mai mult pe fotbalistii echipei gazdă, Progresul Brăila, decit perspectiva prezenței în Cupa U.E.F.A. pe dinamoviștii bucureșteni. Deși conduși la pauză prin golul marcat de Cheregi, localnicii obțin o frumoasă victorie, în minutele 70 și 75 înscind M. Ivan și respectiv E. Popescu, într-un fel confirmind scorul alb realizat în toamnă la București ● Corvinul Hunedoara administrează un usturător 5-1 F.C. Argeșului, Hanga-nu punctind de trei ori și conducind detașat în clasamentul golgeterilor ● O victorie, de asemenea, categorică: F.C. Brașov — F.C. Farul 4-0 ● Un scor de forfait în „Regie”: Sportul Studențesc — Jiul 3-0, cu golurile marcate în ultimul sfert de oră, studenții fiind la al cincilea meci dintr-o serie care înseamnă trei victorii și două remize. ● Lidera, Universitatea Craiova, învinge „cuminte” pe S.C. Bacău cu 3-1 ● Gloria Bistrița — „U” Cluj 2-1, după ce la pauză conduceau oaspeții, Iftidio semnind golurile victoriei ● În fine, goluri multe la Oradea: F.C. Bihor — Rapid 3-2 ● În clasament, pe primele 5 locuri: „U” Craiova (41 p), Steaua (39 p) Dinamo și F.C. Inter (cite 33 p, diferența de golaveraj +14, respectiv +10), „Poli” Timișoara (31 p). Pe ultimele: F.C. Bacău (22 p), Jiul (20 p), F.C. Bihor (17 p) și „U” Cluj (14 p) ● Din etapa viitoare (duminică, 26 mai), semnalăm întilnirea „Poli” Timișoara — „U” Craiova ● Miine (joi, 23 mai), la Oslo și respectiv Halden, echipa națională și selecționata de tineret olimpică vor da replică în meciuri amicale, echipele similare ale Norvegiei.

POMPILIU L. DUMITRESCU

BASCHET

După multă vreme, tribune pline „ochi”!

Al doilea meci, dintre U. Cluj și Steaua, care a fost și ultimul din cele 3 posibile pentru desemnarea campioanei la baschet masculin, a umplut tribunele Sălii Floreasca, deși a doua repriză se transmitea și la TV. Credem că principalul câștig a fost reintoarcerea iubitorilor acestui sport spectaculos și elegant în tribune. Meciul, pasionant prin evoluția scorului și prin dirigența cu care s-a jucat, a dat o câștigătoare, care a crezut tot timpul în șansa ei: Steaua. Arbitrajul a fost contestat de clujeni și nu numai de ei și va arunca o umbră nedorită asupra acestei finale.

Declarații după meci:

Gh. Roman, antrenorul clujenilor. „Ne-am ratat șansa la Cluj. Ar fi fost frumos să fie și al treilea joc. Mi s-a părut prea rapidă scoaterea celor doi pivoti de bază. Am fost handicapați de arbitri, care au dat câteva mingi steliștilor. O luăm de la început. Cred că sintem mai buni. Acum, principalul este să furnizăm lotului național jucători bine pregătiți pentru calificările la C.E.”

Cornel Oțelea, președintele clubului Steaua. „Un titlu care ne bucură foarte mult și care sper că va însemna pentru Steaua o angajare pentru o bună reprezentare în cupele europene. Echipa din Cluj, sinceră felicitări pentru jocul de azi și succes în ediția viitoare. Felicitări ambelor echipe, care au făcut împreună un spectacol

● „In finală am boxat relaxat și bine dispus”, ne-a declarat Vasile Nistor, campion european la Göteborg, autorul celei mai frumoase victorii românești, de la începutul anului și până acum. „Mă simțeam foarte bine. Dacă nu eram rău, nu câștigam. Mi-au trebuit 9 ani de muncă pentru acest titlu. Doaream o medalie, dar nu mă gândisem la cea de aur. Cel mai frumos moment: cel al premiei. Aici în Fălticeni, toți sint bucuroși și mă felicită cind mă văd. Joc pentru P.A.L. Fălticeni. Steaua nu m-a luat, considerind că nu sint bun. Doresc să fac o figură frumoasă și la C.M. de la Melbourne, în noiembrie”.

● „Japonia este ceva fantastic, de neînchipuit!” Iolanda Balaș, președintele F.R. de Atletism, a pregătit și aproape a rezolvat, în cadrul unei vizite în Japonia, acclimatizarea cu fusul orar al celor circa 25 de atleți care vor participa la C.M. de la Tokyo, cu începere din 21 august. Sportivii noștri vor fi cu 7-10 zile înainte, probabil din 12 august și vor locui în Sapporo, o mare parte din cheltuieli fiind asigurate de japonezi. „Avem relații deosebit de bune cu Federația Japoneză. Prin ei am mai aranjat participarea în Japonia a unor atleți români la cîteva concursuri în acest an, fără ca noi să chel-

tuim vreun ban. În Japonia mai toate firmele sint interesate de sport. Japonezii doresc să ajungă și în sport printre primii în lume”.

● Dacă este vineri, este Cristian Topescu! În fiecare vineri începind cu săptămîna trecută, Cristian Topescu încearcă să ne „blocheze”, între 17 și 20 în fața televizorului. Din cîte îl știm, credem că va reuși!

● Azi, la Mamaia începe prima ediție a C.E. de șah pentru copii și juniori. Succes micilor noștri șahiști la această competiție, unde participă 21 de țări. Corina Peptan, Alin Berescu, Claudia Bilciu și alții vor reprezenta România la acest sport în care avem o serie de talente care promit mult.

● Parcă nici nu ar fi absentat 5 ani... „Reputația fotbalului britanic, pătată de tragedia de la Heysel, din 1985, a fost restabilită de băieții de la Manchester. Ei ne-au adus un mare serviciu, printr-un meci, al cărui erou a fost Hughes, autor a două goluri superbe”. (The Independent).

„Practic nu am jucat decit un sfert de oră; așa nu se poate câștiga un meci”, declara, după meci, Johan Cruyff. Așa e, și mai ales împotriva unei echipe engleze!

MIHAI SÂNDOIU

Nu mă așteptam să câștigăm campionatul, nici măcar să joc, din cauza accidentării din toamnă. Îi mulțumesc d-lui doctor Panoza de la Spitalul 9 pentru ceea ce a făcut pentru mine. Am simțit colegii de la Cluj la lotul național, și am văzut că pot fi învinși. Le-am insuflat acest lucru și celor de la Steaua. Surpriza mare a fost victoria de la Cluj. Aici a fost mult mai greu. Nici nu am avut timp să mă gîndesc pe teren la scor”.

Petre Brănișteanu. „Este primul meu interviu în 20 de ani de cînd joc. Nici nu-mi vine să cred că am câștigat. A fost o răbufnire de orgoliu din partea noastră. Sintem unii la apusul carierei și nu am conceput să rămînem pe locul 6-7, așa cum ne vedeau destul. Îmi pare bine că galeria noastră, căreia îi datorăm 20 la sută din victorie, s-a comportat bine. La Cluj, la plecare, ne-au spart geamurile de la autobuz. A trebuit să stăm pe burtă pentru a nu fi loviți. Îi datorăm mult și lui Cristian Gașu, care a fost la toate meciurile noastre și tot timpul ne-a îmbărbătat și ne-a calmat în clipele grele, nu puține în acest campionat”. (Mihai Săndoiu).

Flacăra Basarabiei nr. 5

A apărut nr. 5 al publicației noastre Flacăra Basarabiei, singura revistă din țară destinată basarabenilor din România și românilor din Basarabia. Noul număr realizat de o echipă care a participat la ultimele evenimente din Republica Moldova vă propune un interviu de excepție cu directorul Departamentului de stat pentru probleme militare al Republicii Moldova — Dependența și independența Moldovei, o anchetă realizată la mîningul de 1 Mai din Chișinău despre semnarea noului tratat cu U.R.S.S., cit și două pagini care dezvăluie adevărul despre populația actuală a republicii cu cele mai multe naționalități din lume. Vă reînnoim de asemenea invitația de a vă abona la Flacăra Basarabiei, inserisă în Catalogul publicațiilor din România la nr. 303.

aceasta sistemul este mai puțin activ. Deci după o noapte ceva mai caldă decit cea precedentă în cursul zilei vremea se va răci ușor. Cerul mai mult noros în Maramureș și Moldova și variabil în rest, va fi favorabil ploilor slabe, îndeosebi în nord-estul țării, unde și vîntul se va intensifica trecător. Vineri: Vremea se va înrăutăți din nou (doar vine, weekend-ul, nu?). La început, trecător în sud cerul se va acoperi și va ploua pentru scurt timp. Apoi, după o scurtă degajare a cerului în cursul dimineții în nordul țării, spre după-amiază, cerul se va acoperi din nou și va ploua.

Sîmbătă aria ploilor va cu-

prinde întreaga țară. Este posibil ca din nou ploile să fie destul de consistente. Cele mai afectate regiuni credem că vor fi dealurile subcarpatice din sud. Oricum pentru detalii mai multe urmăriți prognozele noastre elaborate mai aproape de acest moment.

Duminică, aria ploilor se va restringe, dar va fi destul de răcoros. Debutul săptămîinii va fi marcat de o vreme destul de „calmă”, adică de ploi destul de puține, (mai multe în estul țării și mai puține în vest) și de o creștere lentă a temperaturii.

IOANA MAȘEK

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactori șefi:
Constantin Dumitru
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (1700): Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu
■ EVENIMENT (2542): Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (2600): Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu, Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Cornelii Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu

■ CULTURĂ — INVATAMINT (2559): Mihai Săndoiu, Paul Vinicius

FLACĂRA BIS

Redactor șef:

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga

(17 16 39)

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian (1457)

Secretar general de redacție:

Alexandru Păsărin (2036)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad

(1457), Aurel Stefan Alexandrescu, Mihai Zău

Simona Simzianu (203)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef:

Ion Zubascu

Secretar general de redacție:

Dorin Sălăjan

Mihai Potîrniche (corespondent special din Basarabia)

(2559)

EDITURA FLACĂRA

Domnița Ștefănescu (2559).

■ FOTOREPORTAJ (2526): Mihai Cristian Călugăr, Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (2123, 1453, 2072): Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Pătrașcu, Cornel Speriatu, Ang Ștefănescu, arh. Adrian Petrescu.

■ SECRETARIAT — ADMINISTRATIE (2002, 2558): Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.

■ PUBLIC RELATIONS (2634): Ruxandra Onofrei

■ Adresa redacției și administrației: București, Piața Presei Libere nr. 1 cod 71311. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în parantezele de mai sus); secretariat director: 2002; redactori șefi: 2143 (C. Dumitru), 2124 (I. D. Goia), secretar general de redacție: 17.48.91.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box, 12-201, telex 10876, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.

■ Administrația: EDITURA „PRESA LIBERĂ” (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

Vremurile sint cum sint

DAR VREMEA?

În ultima săptămîină vremea a avut un aspect deosebit de la o zonă la alta și de la o zi la alta. Fenomenele cele mai importante de menționat sint ploile mari ce au căzut în Maramureș, Crișana și nord-vestul Transilvaniei. Aici, cantitățile de apă căzute sîmbătă și duminică au fost foarte mari și au produs inundații. În cursul zilei de luni acestea s-au mai „potolit” și a apărut iar soarele. În sudul și estul țării, ploile au căzut în prima parte a săptămîinii și n-au fost prea însemnate

cantitativ. În ultimele zile a predominat o vreme frumoasă, dar rece noaptea și dimineața. În restul țării vremea a fost schimbătoare, cu ploi ponderate, mai ales după-amiază.

În următorul interval de prognoză vremea va evolua cam așa: miercuri dimineața va fi rece în toată țara: temperaturile se vor încadra în general între 2 și 10°, izolat mai coborîte în depresiuni. În cursul zilei, cerul va fi destul de degajat, mai puțin estul și nord-estul, unde norii vor fi destul de frecvenți și va ploua slab. Temperaturile maxime nu vor fi prea ridicate: în general 12°, 22°.

Joi: un nou sistem frontal va afecta din nou țara, mai ales nordul și nord-estul. De data